

АДОЛФ ХИТЛЕР

ИДЕОЛОГИЧНА БИОГРАФИЯ

от проф. д-р Любомир Владикин

Той е най-великият човек на нашата епоха. Неговите сънародници го считат за изпратен им от Провидението, за да извърши чудото на едно национално възкресение: да осъществи хилядолетната мечта на германските кайзери – обединението на всички немци в един Райх – и да издигне германския народ от безправие и мизерията на Версайския диктат до висините на чутовен победител и неоспорван водач на нова Европа. – Враговете му треперят от него и всичко биха дали да го премахнат от света, защото вярват, че без него ще изчезне чудото на германската мощ. Те го обсипват с хули, за да заглушат съзнанието си за неговото недостижимо превъзходство. – Приятелските нему народи следят със затаен дъх стъпка по стъпка живота и делата му, защото чувстват, че с неговата звезда е свързана и тяхната съдба. Много рядко е имало в историята на света личност, която да събира в себе си погледите и съдбините на петте континента.

Човекът, който овладя сърцата на цял един народ, не чрез принуда, а с доброволно следване; който пробуди народния дух към творчески труд, за да извоюва отново благоденствие; който му вдъхна вяра в неговата историческа мисия всред другите народи; който от унизените във Версай направи световни ръководители – този необикновен човек вече прекрачи границата на своята родина и поведе измъчените от неправди европейски народи към солидарност, искрено приятелство, взаимно зачитане и подпомагане, общо благоденствие в един вечен мир. Но водачът на Нова Европа, макар и вожд на най-могъщата войска на света, не изпъква пред нас като завоевател и повелител, а като пророк на новия ред, на истината и справедливостта.

Много часове и много страници са нужни, за да се изброят борбите, подвизите, резултатите от преустройството на целия духовен, социален, стопански и държавен живот на Германия, извършени от Адолф Хитлер и неговите сътрудници, които той създаде духовно в кадрите на Националсоциалистическото движение. Тези дела, които надминаха всички човешки възможности, които историята познава и които наблюдателят би приписал на един необикновен гений или свръхчовек – все пак са дело на един народен син, изникнал из най-ниските недра на своя народ, изпитал всички горчивини на обикновения човешки живот, борил се години наред за хляб и правда, както милиони други... но и с тайния Божи знак на челото, който го прави *един* между всички.

Личността на Адолф Хитлер е рядък Божи дар. Неговият идеализъм привлича като магнит младежта и всичко честно се стича към него. Но той не само привлича, а *свързва* хората с вярно и вечно другарство. Той не заслепява отначало, за да разочарова

отпосле – защото е искрен в думите и делата си, а неговият живот е въплъщение на учението му. Затова всички негови сътрудници и последователи са му всецяло предани, с онази обич и вяра, които бликат направо от сърцето, а не са пресметнати изводи от предпоставени условности.

Към привлекателната сила на *човека* Адолф Хитлер се прибавя завладяващата духовна мощ на *идеолога-апостол* и на *държавника-творец*. Всеки германец лесно може да си даде сметка какво е Хитлер за него и за милиони като него – стига само да си припомним мрачните 14 години, от края на Световната война до съставянето на националсоциалистическото правителство. Хитлер вдигна от праха погазеното бойно знаме и създаде нова, още по-мощна армия; поруганата във Версай и Женева национална чест се възправи горда и самоуверена повече от всеки друг път; милиони безработни постепенно се възвърнаха към радостите на честния труд и нуждата като сутринна дрезгавина изчезна от германските градове и села. Загасените от частния капитал фабрични комини запушиха отново; националсоциалистическата икономика откри неподозирани нови възможности за стопански възход на творческия труд на нацията. Който познава живота в Германия, преди Хитлер да вземе властта и няколко години след това, остава смаян от чудотворното заместване на мизерията с рядко благосъстояние.

Но не само в областта на стопанския живот. Материалното благоденствие без *идеализъм*, без духовен живот, е не само невъзможно за дълго време, но принизява личността и народа до нивото на блажено-вегетиращо животно. В цялостното учение на Хитлер, материалното е само основа на духовното! Затова той полагаше винаги големи усилия да възвиси германеца духовно; да го възвърне към здравите традиции на полузабравения истински германски бит; да развие и укрепи гражданските му добродетели: да възкреси честта и храбростта на тевтонските рицари; да вдъхне всекиму вяра в силата на правдата и справедливостта – всеки трябва твърдо да бъде уверен, че ще му се въздаде точно според заслугите към общността, без властнически прищявки и лицепрятие. Още през пролетта на 1931 година Хитлер основава училище за млади водачи – „Райхсфюрершуле” – където най-даровитите младежи, без никакъв оглед към материалното или общественото им положение, се обучаваха умствено, духовно и физически, за да станат достойни водачи на народа, като заемат ръководни места в държавната администрация. По-късно, като шеф на правителството, Хитлер разви още повече тази своя основна мисъл, която е истинския фундамент на равенството, на справедливото отдаване „всекиму неговото”, т.е. всекиму според заслугите и способностите. Така, чрез проповед, чрез упорито обучение и личен пример, Хитлер и неговите сътрудници успяха да създадат в Германия *новия човек* – гражданинът на новата държава.

Личните качества на Адолф Хитлер, които останаха неизменно чисти през всички премеждия на дългогодишната му политическа борба, както и непоколебимата твърдост и безукорна честност на характера му, съчетани с блестящите резултати на неговата обществена и държавническа дейност, изградиха у германския народ един *култ към личността на Фюрера*, една безгранична вяра в непогрешимостта на решенията му и сляпо осланяне на неговата гениална интуиция. Този политически мистицизъм на германеца и на германския народ към Фюрера, не е чужд и на самия Хитлер – при всяко съдбоносно начинание, при всяко смело решение, той призовава Божията помощ или благодари на Провидението. Мистицизмът е присъщ на всяко голямо духовно движение, но в националсоциализма и в личността на Адолф Хитлер

той е подчертан особено силно. Затова национал-социализмът е не само политико-философско учение, но и нова политическа религия.

Вярващ в Бога, убеден в светостта на своето дело, той го осъществява с религиозен фанатизъм – затова трябва да вярваме, в обещанията му за нов ред в Европа – където държавите ще получат националните си граници и така успокоените народи ще се предадат на мирно творчество; където трудът ще замести златото, а капиталът ще бъде впрегнат в ралото на националното производство; където ще разполага народната воля, а не тайната ръка на масонството и еврейството; където цялата икономика ще бъде поставена на съвсем нови начала, съобразно с интересите на народната общност, а не в полза само на спекулиращия индивид. От това стопанско преустройство ще последва само по себе си така силно желаната от народите *социална справедливост*. Идеологичният фанатизъм и мистичната вяра в съдбовното му призвание са най-голямата гаранция, че чудната приспособителна способност на либерализма и на всичките му сателити не ще успее да превземе Нова Европа с помощта на новия Троянски кон.

Пламенен борец, неотстъпчив доктринер, динамичен организатор – Хитлер е същевременно разсъдлив, планомерен, тактичен. Съдейки по неговата стоманена воля и по смелата ръка, която изпълнява взетите решения, повърхностният или пристрастен наблюдател е склонен да вижда в Хитлер един суров човек. Но тези, които го познават отблизо, са дълбоко трогнати от неговото добро сърце и от неговата *човечност*. Верен и нежно внимателен към своите сътрудници и приятели, признателен за сторените му обществени и лични услуги, той е напълно чужд на старите парламентарни йезуитски похвати – да пренебрегва верните, за да прави от враговете приятели, да противопоставя едни на други, да разделя – за да владее – защото всичко това е излишно: за него верността е вяръност, приятелството – приятелство, а владееенето е резултат от доброто следване и доброволно подчиняване.

Макар решителен и безстрашен, Хитлер никога не взема крайно решение и не започва борба, преди да е изчерпал всички благоразумни мирни средства за разбирателство. Тази съществена черта у Фюрера трябва добре да се схване, за да ни станат ясни множество негови решения от вътрешен и международен характер. Ето няколко примери: При първия опит за национална революция в Мюнхен, той предпочете да се споразумее с фон Кар и Геслер, отколкото да ги обезвреди по насилствен начин; преди да мине към строги мерки, Хитлер се помъчи в един 5-часов разговор да вразуми бунтовника Рьом и да си възвърне верността му; във външната политика: паметни са неговите неуморни усилия да се споразумее миролюбиво с Англия и Франция, та дори и с Полша; пактът с Югославия говори за грижата на Хитлер да избегне една нова война, макар и с нищожна във военно отношение държава; а търпението му към болшевишките провокации беше феноменално! Отлагането на въздушните нападения над Англия и заклинанията към лондонските власти – да не предизвикват убийства и разорения над мирното гражданско население, прехвърля вината тъкмо върху онези, които все говорят за християнско човеколюбие. Много характерно от психологично гледище беше неколкотократно предупреждение на германското главно командване към коменданта на Варшава и към населението преди да започне въздушната бомбардировка на града – първата от този род. Повечето пъти добротата и човеколюбието на Фюрера не са били достатъчно оценявани. Повечето пъти враговете са злоупотребявали с тях и – това е върхът на юдео-масонското лицемерие – след като съзнателно го предизвикват да действа смело и сурово, започват

от всички страни да го замерят с укори за жестокост и безчовечие!

В своята 14-годишна организационна борба, Хитлер съчетаваше неизчерпаема енергия със спокойна планомерност и такт. Най-напред той изкова оръжието си – Националсоциалистическото движение. Срази своите най-зли и принципно-непримирими врагове – марксизъм, либерализъм, еврейство и масонство – но всички останали преобрази и прие в своята народна общност. Той считаше спечелени за своето учение тези, които се присъединиха към Движението, докато то беше в опозиция и не можеше да раздава никакви блага. След вземането на властта, притокът стана бърз и многоброен – между новодошлите имаше и множество идеалисти, които не се приспособяваха с цел да изкористят новата конюнктура, а се присъединяваха искрено. Все пак, обаче, отделянето на тежките житни зърна от ветрогонната плява беше дълга и отговорна работа, която беше поверена на Партията и на времето. Основното начало беше и остава: крайната цел е всеки германец да стане член на народната общност. Това значи, че никой желаещ да се присъедини към общността не трябва да бъде отблъснат, освен онези малцинства, които идват с предварително нечисти намерения. Но тази тенденция се кръстосва със задължението: **същността на националсоциализма да се запази чиста и крепка**, като не се позволява на разнородни, несигурни или малоценни елементи да нахълтат масово и да изменят фактически не само състава, но и духовния образ на Движението. Тази трудна задача Хитлер разреши, като възложи на Партията да извърши внимателна проверка на новодошлите. Всички приобщени са народни другари и членове на народната общност, но не всички са призвани да управляват. Обаче, управляващият елит не е затворена каста – той непрестанно се попълва от свежите струи на народната общност, само че по пътя на качествения и политически подбор. Тъкмо този момент затвърдява народовластническото начало у националсоциализма и поради неговата особена важност, ще цитирам самата формулировка на Фюрера, дадена в заключителната му реч пред партийния конгрес, на 16 септември 1935 година:

„Щом задачата на Партията е да образува една организация, в която политическият подбор на нацията да намира своето постоянно и вечно попълване, тогава тя е длъжна да се грижи, щото държавното ръководство да има един светогледно-стабилен характер. Следователно, на Партията се налага историческата повеля: да създава в своята среда предпоставките за стабилизирането на водачеството в държавата, чрез подбор, обучение и отстояване на това водачество. В тази своя работа, Партията ще се ръководи от правилото, че всички германци трябва да бъдат възпитани в националсоциализъм; че най-добрите националсоциалисти трябва да станат членове на Партията и че най-добрите партийни членове трябва да поемат водачеството на държавата”.

Така Хитлер преобразува не само целия стопански и социален живот, поставяйки го на съвсем нови основни начала, но постигна и най-трудното – в заветите на своята идеология той превъзпита затворения в себе си егоистичен човек на либералистичната епоха и го превърна в **народен другар**, който е човекът с новия светоглед, гражданинът на новата демокрация, квасът на новия ред в Европа и в света. Този именно нов човек беше и е в състояние да осъществи стопанските и социалните реформи – да запази частната собственост, но да я постави в служба на общността; да издигне пренебрегваното и експлоатирано селячество до централен стълб на новата държава, за да бъде извор на свежа и расово-чиста кръв за нацията и опора на прехраната ѝ; да

подчини капитала на труда и да направи творческия човешки труд обществен дълг, лична и национална чест, радост и красота на живота.

Цялото това голямо и всестранно преустройство – което е същината на националсоциалистическата революция и чиито бляскави резултати достигнаха крайните човешки-възможни постижения – е дело на Адолф Хитлер и на неговата 20-годишна идеологична борба. Сам борец с необикновена издръжливост, той непрекъснато държи бодри духовете на своите сътрудници и иска от тях неуморна и всеотдайна служба на народа – искане не по заповед, а с авторитета на личния пример.

В частния си живот Хитлер е образец на новия човек. Той винаги съгласува делата с думите си. Безукорно чист в нравите, мисълта и действията си, той е чужд на нашите обикновени страсти и забавления. Неговата голяма, дори аскетична скромност е вродена – иначе не можем да си обясним липсата на съществена промяна във външната обстановка на живота му, от времето, когато беше беден водач на една опозиционна и преследвана партия и живееше в две мебелирани стаи в дома на един мюнхенски работник и сега, когато огромното съкровище на Райха е под ръката му. Неговото облекло, съчетаващо войнишката строгост с работническото удобство, остава неизменно същото, въпреки всичките промени в общественото положение. Той не получава от държавата никаква заплата; в миналото добиваше приходите си само от личен писателски труд, а сега главно от вече написани трудове, които се препечатват. И тези свои частни средства Хитлер употребява за обществени и народополезни цели – където има нужда от помощ, Фюрерът пръв се явява с щедрата си ръка. Той живее почти като аскет – храни се само с растителна храна, не пие никакъв алкохол, не употребява кафе, не пуши, не се развлича с никакви игри. Цялото си време и цялата си енергия посвещава само на своята обществена работа. Любовта и грижите, които всеки човек отдава на своето семейство, Хитлер посвещава на германския народ. Неговият живот може да се нарече *един живот за Германия*.

Животът и делата на този необикновен човек станаха ключ за вникването в същината на нашето време. Той е първоизворът на националсоциализма като идеология на новата държава, на новия стопанско-социален строй, на новия човек. Той осъществи своята идеология в могъщия Трети Райх. Неговото учение и неговият пример вече надхвърлят границите на Германия и обхващат народите на другите държави – тази универсалност на националсоциализма и победата срещу силите на реакцията направиха Адолф Хитлер естествен и неоспорван водач на Нова Европа.

Всичко това ни задължава да опознаем живота и делото на Фюрера. Настоящата, предимно идеологична биография, има за цел да бъде едно улеснение за българския читател в тази насока. Изпълнявайки това задължение на времето, в което живеем ние, българите от обединена България, прибавяме към него и едно искрено удоволствие, защото ние сме издълбали дълбоко в сърцата си следните исторически думи на Фюрера от 4 май 1941:

„Фактът, че сторената на времето над България неправда се поправи, ме вълнува особено много, защото след като германският народ направи възможна, чрез своето оръжие, ревизията на българските граници, ние имаме правото да вярваме, че сме изпълнили един исторически дълг към нашия верен боен другар от Световната война”.

Тези думи са неръкотворният паметник на Адолф Хитлер в обединена България.

И още едно голямо основание имаме ние, българите, като народ и държава – да бъдем безкрайно признателни на Фюрера. По най-безспорен начин вече е установено, че след подлата и страхотна окупация на трите балтийски държавици и след нахлуването в Бесарабия, болшевишкото чудовище се готвеше да се хвърли и върху България и през нея – върху Дарданелите. Райхът бе принуден да преглъща много неправди, поне временно. Най-после голямото търпение се изчерпа и Молотов бе поканен в Берлин да изясни намеренията на кремълските диктатори. Ще цитирам буквално думите на Фюрера, изказани в речта му от 3 октомври 1941, защото всеки българин днес и всички български поколения занапред трябва да знаят какво страшно прекеждие сме преминали щастливо и дори без никакви жертви от наша страна:

– „Третият въпрос, казва Фюрерът, се отнасяше до България. Молотов поиска, щото Съветска Русия да получи правото да изпрати гарнизони в България, за да упражнява върху тази държава руска гаранция. Какво значеше това, ние вече достатъчно знаехме от Естония, Латвия и Литва. Аз се позовавах на това, че една такава гаранция е обусловена от желанието на страната, която ще приеме гаранцията. Обаче, на мене не ми е известно нищо за едно такова желание на България, затова трябва предварително да се осведомя по въпроса и да го обсъдя с моите съюзници”.

След отказа на Хитлер да задоволи кървавите апетити на болшевизма, струпването на грамадни войскове части по източната граница на културна Европа се засили трескаво. Характерно за Хитлер, като човек и държавник е, че той не се опита да преговаря, претегляйки плюсовете и минусите за себе си; не се опита дори да отлага и печели време. В речта си той казва просто: „Молотов ми постави тези искания, но аз ги отблъснах. Аз трябваше да ги отблъсна (ich musste sie ablehnen) и за мене беше вече ясно, че отсега нататък беше необходима по-голяма предпазливост. И аз започнах грижливо да наблюдавам действията на Съветска Русия”.

„Аз **трябваше** да ги отблъсна” – и никакви обяснения по-нататък, защото Хитлер е апостол на нов ред, инструмент на народния дух, месия на Нова Европа, а не дипломат и държавник от школата на плутократиите, които считат за гордост и заслуга да жертват другите, заради своите лични интереси. За да избегне рисковете на една голяма война, Хитлер трябваше само да пожертва малката България, Европейска Турция и част от Европа.

Колко морален човек и колко искрен идеалист е Хитлер, се подчертава и от обстоятелството, че след като предвижда една предстояща борба „на живот или смърт”, той споделя със своя народ мъката си, че „тогава е трябвало да мълчи”, вместо веднага да заклейми и накаже безчестника; и още това, че е трябвало да не казва на своите войници защо ги изпраща на източната граница. Любовта към истината и презрението към лъжата вървят ръка за ръка.

В своя сляп егоизъм англо-саксонците бяха обрекли цяла Югоизточна и Средна Европа като плячка на болшевизма. Това значи: всичко източно от Холандия и Франция да се болшевизира, т.е. цялата интелигенция да бъде изклана след азиатски изтезания, а останалата част от многомилionenното население да попадне под

безчовечната власт на червените. Всички материални и духовни ценности на една хилядолетна култура да бъдат затрити.

От това истинско пришествие на Антихриста ни избавиха самоотвержените германски войници, които Адолф Хитлер, чрез своята дълга идеологична борба, подготви духовно за исполинските напрежения на Източния фронт. Райхът на Адолф Хитлер спаси нас и цяла Европа от четвъртото азиатско нахлуване, което щеше да бъде по-страшно от нахлуванията на Атила, Чингис хан и османлиите. Човек изтръпва като помисли какво щеше да преживее всеки един от нас, ако Хитлер бе изменил на своето месианство и беше пуснал болшевиците до някоя линия, или ако германският фронт би се огънал под напора на болшевишките пълчища! Какво щеше да стане с европейската християнска култура, с нашия имот, живот, семейство, чест, ако болшевишките диктатори бяха успели да осъществят плана си, излишно е да излагаме, още повече сега, когато множество разкрития зад червената завеса ни изпълват със студен ужас.

От ужасите на азиатското нахлуване, от паразитизма на международното еврейство, от тайното господство на световното масонство, от увековечаването на лицемерната демокрация, от експлоатацията на либералния капитализъм, с една дума: от пришествието на Антихриста – ни избави Адолф Хитлер, който пръв, подобно на Зигфрид от старогерманските легенди, изтегли мечта си против червеното чудовище, което бе протегнало вече лапите си към Европа и посочи на своите легиони пътя на светлата правда. Не война, като другите големи войни, кипи в руските степи, а *кръстоносен поход* на културна и християнска Европа, под водачеството на нейния месия.

КОГАТО СЕ ОФОРМЯ ХАРАКТЕРЪТ

Адолф Хитлер произхожда от селско работническо семейство. Роден е на 20 април 1889 в градчето Браунау, на австро-баварската граница, като син на дребен митнически чиновник. Понеже малкият Адолф проявявал голяма природна интелигентност, бащата го издържал с оскъдните си средства в Линцкото реално училище и мечтаел да го подготви за малко по-голям държавен чиновник от себе си. Но синът имал вродена страст към рисуване и искал да стане художник. Влечението към изкуството не пречело на Адолф да бъде добър ученик и да спечели симпатиите на учителите си, особено на преподавателя по отечествена история и география.

Мечтите на баща и син скоро се прекратили. На 13-годишна възраст Хитлер изгубил баща си, а три години по-късно и майка си.

17-годишен юноша, без средства и без подкрепа, бъдещият защитник на бедни и онеправдани трябвало да изпита всички тежести на борбата за съществуване. Поради липса на издръжка, напуснал гимназията и отишъл във Виена, с надеждата да си намери подходяща работа и да следва в тамошната художествена академия. Една дебела папка с рисунки и чертежи трябвало да му отвори вратите на академията. Някои от тези рисунки бяха обнародвани, малко време преди войната, в германското цветно списание „Труд и радост“ – те са достатъчни да убедят всекиго в таланта на автора им. Обаче виенските професори отсекли, че кандидатът има повече дарба за архитект. От изобразителното до строителното изкуство пътят не е дълъг и търсецят светлината младеж се озовал пред висшето архитектурно училище. Но не бил приет, защото нямал

завършено средно образование – нито дарбата му, нито рисунките и чертежите имали някакво значение. И може би затова, Водачът и канцлер Адолф Хитлер даде възможност на всички младежи от Третия Райх да се самоиздигат в живота и да постъпват във всички училища не само въз основа на формална диплома от гимназия, а преди всичко на основание на Божие свидетелство за дарба и трудолюбие. И наистина, в националсоциалистическа Германия мнозина работници станаха инженери от своя бранш; някогашни войници и подофицери достигнаха до генералски чин.

Вместо студент по архитектура, младият Хитлер става общ наеман работник по разни строежи из града. В лутане към истинския си път, той довършва последните си спестявания и приема каквато и да е физическа работа, за да изкара прехраната си. Но, бъркайки бетона, той не губи надежда един ден сам да ръководи постройки.

През свободното си време или през дните на безработица, Хитлер чертае за архитектите разни скици по поръчка, рисува за лично удоволствие и чете, чете всичко, каквото му попадне. Неговото самолишаване от младежки разточителства, силна памет, способността да се ориентира и да подрежда в логична връзка придобитите познания – направиха от тези 6-7 години един **самообразователен университет** по всички общи материи, които влизат в обсега на един общественик. Именно, чрез това и с острото наблюдение на самия живот в онези бурни времена, могат да се обяснят обширните и проникновени познания на Хитлер, с които той борави така сигурно през времето на своята организационна и после управителна дейност. Към този самообразователен университет трябва да се прибавят и безбройните часове, прекарани в четене, през свободното време в окопите или в лазарета. Тук ми хрумва още един подобен случай – самообразованието на Бисмарк в самотата на неговото имение Шьонхаузен, където бъдещият канцлер прекара няколко години в четене и изучаване на политическата история и държавните науки. И една подробност: установено е, че Бисмарк не се е интересувал от историята на папите; и може би затова той впоследствие се ангажира в една изтощителна и безцелна политико-религиозна борба, която се счита за една от най-големите му политически грешки.

Съдбата пожела, щото в този именно период на възмъжаване и търсене на път в живота, когато у човека се формира характерът, Хитлер да опознае **живота и душата на работника**, чрез непосредствено наблюдение и по собствен опит. Той преживя и дълбоко проумя всички материални и психологически причини, които правят работника недоволен, които го обезверяват, озлобяват и хвърлят в ожесточена класова борба. Вечната немотия и нужда; мизерната обстановка в жилището, лошите трудови условия; призрактът на безработицата, който дебне всеки ден и заплашва да отнеме дори малкото късче хляб... Всичко това отравя душата и на най-добрия работник, изпълва го със завист и омраза, отчуждава го от обществото, дори от собствения му народ. А държавата, която поддържа този ред и бди за светостта на тъй несправедливите закони – става най-големият и най-силен враг на работника.

В този момент демонът на отрицанието се приближава и предлага спасение: безмилостна класова борба и разрушаване на държавата. За успеха на делото могат да бъдат погазени всички предразсъдъци и надстройки – религия и морал, народното стопанство, традиция и културни ценности, право и войска, любов към родината и национални идеали. Както капиталистите от всички нации са обединени в името на своя личен интерес, така и пролетариите от всички страни на света трябва да се обединят и да счупят предразсъдъка на нацията.

Този демон на отрицанието беше марксизмът. Той пресрещна младия, преуморен и полугладен работник и му протегна коварната си ръка така, както я е протягал на хиляди и милиони други.

Но *този* я отблъсна.

КОГАТО СЕ ОБРАЗУВА СВЕТОГЛЕДА

Няколко дни след постъпването му на работа, като общ надничар при една постройка, Хитлер бе поканен от неколцина другари да се запише в партийната организация. – Но аз не познавам нито същината, нито целите на вашата организация! – възразил непорочният новак. – Няма значене, отговорили му „другарите”, трябва да се запишеш и нищо повече! И когато самостоятелният младеж отказал да влезе слепешката в една непозната организация, другарите-партийци започнали да упражняват терор над него и да го заставят да напусне постройката, да загуби хляба си.

Това беше първата среща с истинския марксистически социализъм. Не по свободно убеждение, а чрез насилие трябвало да започне социалната справедливост! Хитлер не се задоволи само с възмущение; той пожела да открие причината. Необходимо бе да се запознае сам с марксистическото учение и да прочете, без чужди внушения, същите червени книжки, от които работниците черпеха политическа и социална мъдрост.

Изучаването на марксистическата книжнина вървеше успоредно с наблюдаването постъпките и слушането разговорите на работниците. Едни са апатични или се задоволяват с безверие и тъпа ненавист. Други, по-активни и членуващи в партията, са възплъщение на отрицание и омраза – те ругаят всичко минало и настояще. Със свойствените на всички марксисти цинизъм и повърхностност – същите, които и ние познаваме от нашите комунисти – „другарите” не оставят нищо неопетнено.

Работникът Хитлер отначало е смяян от този нов, непознат нему свят. Неговите знания по отечествена история му казват, че фактите стоят по-иначе. Моралът на бащината къща и вродената любов към родината негодуваха в душата му. И у него възниква въпросът: Защо тези негови другари мислят и чувстват различно? Сами по себе си те не са лоши, нито покварени хора. – Очевидно, заразата идваше отвън. За да я опознае, Хитлер почна да посещава работническите събрания, манифестации, клубни беседи, групови разговори – и скоро изучи строежа и похватите на цялата марксистическа машинария за обработване и отравяне душата на германския работник.

Така, Хитлер незабелязано влезе в крепостта на бъдещите си противници, за да разучи подробно силите и разположението им.

За разлика от мнозина други, Хитлер не се задоволи с опознаването само на едната страна на медала. Неговата правдива натура искаше да узнае цялостната истина. Другата половина беше обвинителен акт срещу цялата капиталистическа и либерално-парламентарна система на частното предприятие, на личния и обществен морал, на социалното устройство и на държавното управление. Работникът Хитлер изпита на гърба си и другата крайност – егоизма на индивидуалистично възпитания гражданин, алчността на капиталиста, безчовечността на жадния за печалби предприемач. И над

всичко отгоре – демократичната държава, която беше за светостта на формалния закон и беше глуха и сляпа за всичко останало. Нейният парламент напразно се кичеше с хубавото име „народно представителство“ – в действителност той беше пародия на народна воля, безплодно словоборство, ако не и нещо по-лошо: прикритие на социалните неправди и на политическото безсилие.

Изоставените от държавата работници не бяха ли прави да се погрижат сами за подобрене на участва си? И щом капиталистът и целия либералистичен строй изобщо не отстъпят никога доброволно и по разум, не следва ли логично, че единственият изход е борбата?

Но тази държава е рамката на нацията. Тя ни обособява и пази от външните врагове. Тя ни е завещана от деди и бащи, като голямо и незаменимо материално и духовно наследство на хиляди поколения преди нас, което ние трябва да предадем неразрушено и даже уголемено на хилядите поколения след нас? Нали външните врагове на германското отечество биха желали същото – разрушаване на националното наследство?...

Хитлер преживяваше една дълбока и продължителна душевна борба. Отговорът трябваше да бъде намерен и то не готов – какъвто го поднасяха брошурите и речите на червените отровители – а издирен наново, непосредствено в живота. Не оставаше друго, освен да се изучат, на практика и на теория, всички обществени фактори – държавно и стопанско устройство, идеологически течения, партийни организации, парламент.

Новото, което претендираше да обнови обществения живот, беше *социалдемократията*. В действителност тя се оказа злокачествена смесица от либерализъм и марксизъм. Работническите синдикати, създадени уж за извоюване по-добри трудови условия, бяха престанали да следват същинската си задача – сама по себе си добра и необходима – и станаха бойно оръжие в ръцете на скритите сили за една съсипателна *класова борба*. Не се целеше подобрене в положението на работника, а преди всичко – разрушаване на държавата, съсипване на народното стопанство, развращаване на масите, погазване на нацията и нейните духовни ценности, превръщане на човешката личност и инициатива в безволев инструмент на някакви тайнствени сили с неясни планове за бъдещето. Социалната демокрация значеше преди всичко класова борба.

Коя тайнствена ръка въртеше колелото на класовата борба, на националната разруха на мъглявия интернационализъм? Марксизмът. А *марксизмът беше, по рождение и по дейност, чисто еврейска духовна зараза*.

В Линц и още по-малко в Браунау, евреи не е имало, или поне не са се проявявали. И Хитлер чистосърдечно си признава, че отначало е гледал на евреите безразлично, повлечен от прочетените книги и от общото мнение, че не е човешко да се преследва някой, заради религиозното му различие. По тази причина, той посрещал зловните атаки на антисемитската виенска преса като прекалени и недостойни за ХХ-тия век.

Обаче близкото му опознаване с обществения живот във Виена – където 10% от населението беше еврейско и имаше всестранно господстващо положение – не само

промени първоначалния му възглед, но му даде ключа за влизане в тайнствената скиня, където се приготвяха всички козни и отрови. Хитлер не без учудване узна, че грамадната част от предприятията са еврейски или се финансират от еврейски банки, следователно, експлоатацията на работниците е тяхно дело и за тяхна полза. Но, същевременно, пак евреи водят борбата против съществуващия строй на капитализъм и експлоатация! Пресата – тази магерница на общественото мнение – беше в еврейски ръце. Чрез нея невидимият евреин оправдаваше, успокояваше или насъскваше, според случая. И другите културни институти, които влияят върху общественото мнение и определят светогледа – книгоиздателства, литература, изкуства, театър, правни и социологични науки – бяха в по-голямата си част обсебени от еврейството.

Затова нацията беше така лекомислено осмивана – защото евреинът е безотечественик. Затова интернационализмът беше нещо естествено – защото вечният евреин бе у дома си навсякъде. Затова се разрушаваха равнодушно вековни духовни ценности – защото те бяха чужди и дори противни на еврейския дух. Затова еврейството, с всички разполагаеми средства, ласкаеше и поддържаше Хабсбургския двор, макар че той, по династически причини, изкуствено създаваше и крепеше сепаратизма между северни и южни германци. А дворът се отплащаше с благосклонно отношение. Най-последно, социалдемократическите работнически и политически водачи, бяха евреи или поеврейчени австрийци.

Така започна антисемитизмът на Адолф Хитлер. Не по настроение или предразсъдък, а като дълбока национална и обществена необходимост. И понеже юдаизмът е нещо природно дадено, както е например отровата в зъбите на усойницата, всички арийски народи, които желаят да образуват една естествена народна общност, трябва да се пазят от примес на неарийска кръв и особено на еврейска кръв, която носи винаги със себе си разрушителните свойства на расата си и разяжда всеки организъм, в който би попаднала. Ето защо, националната общност, борба против старите светогледни заблуждения, националсоциалистически нов ред и всичко присъщо нему – е логически свързано с антисемитизма и расизма. Дори отношението на едно лице към този проблем, определя искреността на отношението му към новото учение, първоизворът на което е Адолф Хитлер.

Хитлер не беше първият откривател на еврейската отрова. Той я откри само лично за себе си и по свой път. По това време противоеврейското знаме се носеше от шефа на *Християнско-социалистическата партия* – д-р Карл Люгнер. Тя искрено се стремеше към социални реформи и намираще здрава опора особено у средното съсловие (мителщанда). Обаче Хитлер не се присъедини към тази партия, главно по две принципи причини – първо, тя искаше да обхване всички поданици на Хабсбургската монархия, което значеше, че поставя национализма на втори план, а Хитлер мечтаеше за една единна германска нация, като носителка на всички духовни ценности; второ, християнските-социалисти преследваха само правоверните евреи, но не и покръстените, смесените с християни и пр., което показваше, че тази партия и нейния шеф нямат ясна представа за расовия проблем.

Във Виена Хитлер се запозна с още една партия, която привличаше симпатиите му – това беше Пангерманската или Великогерманската партия на барон фон Шьонерер. Тя мечтаеше за обединяването на всички германци в един Райх, следователно тя беше и против сепаратистката политика на Хабсбургската династия. Последното обстоятелство много допаднаше на човека, комуто бе съдено да осъществи

германското национално обединение, на което Хабсбургите са се противопоставяли векове наред, по всевъзможни причини. Логично последователна, партията преследваше и евреите като раса, а не като религия. Обаче, великогерманското движение на Шьонерер приличаше на огромен пожар от сухи съчки – след едно бързо и голямо разрастване в ширина и интензивност, настъпи неочаквано бързото му заглъхване. Главната причина за неуспеха се криеше не в идеологията, а във факта, че движението не можѐ да увлече народните маси. То се ограничи сред интелигенцията и родолюбивото гражданство, които не бяха настроени за водене една свързана с изпитания борба.

Ясно беше, че нито една от двете партии не беше годна да разреши тежките социални и националистични проблеми. Оставаше да се проучи по-отблизо прехвалената **социална демокрация**, която трябваше да коригира порочната грешка на Великата френска революция, а именно: да съчетае представителната демокрация на Третото съсловие (т.е. либералистичното парламентарно „народовластие“) със „социалната справедливост“ на един Карл Маркс, която тогава умишлено бе пренебрегната и дори отхвърлена от френската буржоазия. Същината на тази партия и на демокрацията изобщо, можеше да се види най-добре в нейното върховно проявление – парламента. И Хитлер, със свойствената му планомерност, започва да посещава през свободното си време Виенския парламент и внимателно, макар критически, да следи дебатите. Две години продължи това проучване на практическата парламентарна действителност. Разбира се, никой от важните господа представители на народа тогава не е подозирал, че там горе в галерията седи и напрегнато ги слуша един 22-годишен работник, който един ден ще ги изпрати да вършат по-положителна работа, а красивото здание ще използва за по-полезни цели.

ОТНОШЕНИЕ КЪМ ПАРЛАМЕНТА

Хитлер чистосърдечно признава в *Mein Kampf*, че отначало и той (както и хиляди и хиляди между нас) е считал парламента за основен инструмент на свободното народно самоуправление. Продължителното четене на вестници и политическа литература беше внушило и нему „известно уважение към английския парламент“ (първообразът на всички парламенти в света), което той не така лесно е могъл да превъзмогне впоследствие. Този момент е важен, защото показва, че младият Хитлер е пристъпил към светилището на демокрацията с чисто сърце, а не с преднамерена омраза.

Впечатленията си от Виенския парламент Хитлер живо е изложил в политическата си изповед *Моята борба* (глава трета). Най-добре ще бъде да го оставим сам да говори.

След първото посещение в парламента, Хитлер казва: „Стига ми само този първи ден, за да ме накара седмици наред да размишлявам“. Външното и вътрешно съдържание на заседателната зала се е пречупило в неговия обектив с остри линии – „Духовното съдържание на ораторите стоеше на една действително незначителна „висота“, доколкото човек можеше да разбере речите им...“ А пленумът е представлявал една жестикулираща, най-разнообразно шумяща и неукротимо подвижна маса, над която един добродушен човечец с пот на челото се старееше, чрез силно размахване на един звънец, ту с добро, ту със сериозни напомнания, да

възстановява достойнството на събранието. Надуваше ме смях”.

След няколко седмици странният наблюдател пак се появява в галерията. – „Картината беше променена до неузнаваемост, пише Хитлер. Залата беше съвсем празна. Дремеха там долу. Няколко депутати седяха по местата си и се зяпаха едни други. Един „говореше”. Един от подпредседателите на камарата присъстваше и гледаше банките, видимо отегчен. Така у мен възникнаха първите опасения и грижи... Една година спокойно наблюдение ми беше достатъчно, за да променя основно моето по-раншно мнение за тази институция. Аз не бях само против несполучливата форма, която австрийският парламент беше усвоил; не, самият парламент, като институция, беше за мене вече отхвърлен. До този момент аз мислех, че нещастieto на австрийската камара идва от липсата на немско мнозинство в нея; но сега вече се убедих, че нещастieto се съдържа в самата същност на учреждението. Цяла редица въпроси изникнаха тогава в съзнанието ми. Започнах да вниквам в демократичния принцип на мнозинството, което решава и което съставлява основата на целия институт. Но не помалко внимание посветих и на изследването на духовната и нравствена стойност на господата, които, като избраници на нациите, трябваше да служат за осъществяването на техните цели”.

Така Хитлер добива представа за **типичния парламентарист** – „една представа, пише той, която никога вече не се промени съществено”.

„Демокрацията на днешния Запад е предшественица на марксизма. Без нея той не би дошъл. Тя именно, създаде на тази световна чума благоприятна почва, върху която заразата можѝ да се разпространи. В своята външна изразна форма – парламентаризма – демокрацията си създаде едно „посмешище от смет и огън”, в което, за съжаление, огънят ми се струва вече изгорял...”.

Анализът отиваше по-дълбоко. Интересното за нас е, че тези схващания, утвърдени в съзнанието на Хитлер като аксиоми на политическата действителност, се запазиха и до времето, когато той, като Фюрер на народа и на Райха, имаше възможност да ги приложи на дело. Една съставка от този комплекс е схващането за **безотговорността в парламентарната демокрация**. – „Това, което преди всичко и най-често ме е карало да се замислям, е явната липса на каквато и да било отговорност на едно определено лице. Ако парламентът вземе едно решение, чиито последици се окажат най-пагубни – никой не носи за това отговорност, от никого не може да се потърси сметка. Нима оставката на едно правителство, след като катастрофата е станала, може да се нарече поемане на отговорност? Или когато коалицията се промени, или парламента бъде разтурен?”

„Изобщо, възможно ли е едно колебливо мнозинство да бъде отговорно? Самата мисъл за отговорност, не е ли свързана с личността? Ръководното лице на едно правителство може ли практически да бъде държано отговорно за дела, чието съставяне и провеждане зависи изключително от волята и благоволенията на едно множество от хора? Или: задачата на управляващия държавник не се ли състои – вместо в създаване на творчески идеи и планове – в изкуството да прави гениалните си планове разбираеми за едно стадо от посредственици и след това да измолва благоволителното им гласуване? Това ли е мярката за държавния мъж – да владее изкуството да убеждава, поне в същата степен, както и държавническата мъдрост да чертае големи линии и да взема решения? Нима некадърността на един водач се доказва с това, че не смогва да спечели за една определена идея мнозинството на едно събрание, чиито членове са

събрани благодарение на повече или по-малко нечисти случаи? Та това събрание могло ли е поне веднъж да разбере една идея, преди нейният успех да е показал стойността ѝ? Всяко гениално дело на този свят не е ли било очевиден протест на гения срещу тъпотата на масата?”

Преклонението на Хитлер пред природната дарба изобщо, се изтъква на няколко места в неговите речи и е негово ръководно начало при избора на служебните лица в партията, в държавата и във войската. Резултатите от това *искрено търсене на способните хора* в Райха са налице. Това отношение е противоположно на старата държава, в която често пъти посредствеността беше намирана за по-удобна и беше предпочитана, без оглед на последствията, които, разбира се, оставаха за сметка на невинния народ.

Парламентаризмът води неизбежно към корупция. – Какво трябва да прави държавният мъж, пита се Хитлер (все в *Моята борба*), когато не може да спечели гласовете на мнозинството за своите планове? „Трябва ли да ги купи? Или да отстъпи пред глупостта на съгражданите си и да се откаже от прокарването на своите планове, макар да са признати за жизнено необходими? Трябва ли да се оттегли, или все пак да остане?” При тази не само тежка, но често пъти фатална за народите дилема, Хитлер отново се връща към любимата си тема за белязания със способности водач:

„В такъв случай, истинският характер не изпада ли в неразрешим конфликт между действителност и почтеност, или по-добре казано – между действителността и своята честна мисъл? Къде е тук границата, която отделя нашия дълг към общността от задължението ни към лична чест? Истинският водач няма ли да си забрани да се принизява по този начин до нивото на един политически спекулант? И обратното, няма ли всеки спекулант да се почувствува призван да „прави” политика, щом като последната отговорност ще я носи не той, а някакво безлично мнозинство? Нашият парламентарен принцип на болшинството не отвежда ли към разрушаване на водаческата идея? Мисли ли някой, че напредъкът на този свят се дължи на мозъците на множествата, а не е излязъл из главите на малцина? Или смята, че занапред тази предпоставка на човешката култура може да бъде изоставена? И напротив, не е ли ясно, че тя днес е по-необходима от всеки друг път”?

По-нататък Хитлер размишлява върху пагубната роля на *мнозинствения принцип* в парламентарната демокрация и идва, по свой път, до смелото и вярно заключение, че този принцип, както и цялата парламентарна демокрация изобщо, имат тенденцията да отстраняват личния авторитет, компетентността и способните силни личности. Казвам „по свой път”, защото тези мисли – разбира се, не в тази радикална форма и не с оглед към водачески принцип – са изказвани от видни теоретици и критици на парламентарната демокрация, например Емил Фаге – *Култът към некомпетентността*, 1914; Жозеф Бартелеми – *Проблемът за компетентността в демокрацията*, 1918; Шарл Беноа – *Кризата в модерната държава*, 1897, и др. От наблюденията си само върху Виенския парламент и над околната политическа среда, Хитлер, чрез своята гениална проникателност, идва до заключения, които най-големите конституционалисти на Западна Европа са извели след дълго кабинетно и практическо проучване на демокрациите.

Парламентарният принцип на болшинството, продължава авторът на *Моята борба*, като отхвърля авторитета на личността и на негово място поставя числото на

дадено събрание, нарушава аристократичната основна мисъл на природата, чието схващане за благородство, разбира се, по никакъв начин не може да се съгласува с днешния упадък на нашите десет хиляди аристократи.

„Какви опустошения върши този институт на модерната демокрация, читателят на еврейските вестници не може да си представи, освен ако се научи самостоятелно да наблюдава и разсъждава. На първо място, този институт дава тласък за невероятно наводняване на целия политически живот с малоценните явления в наши дни”. Колкото повече истинският водач ще се оттегля от политическа дейност – която в по-голямата си част се състои не в творческа работа, а в пазарлъци за благоволенieto на мнозинството – толкова повече политиката ще допада на дребните души и ще ги привлича.”

Мечтанията на политическите философи от края на XVIII-ти век, които създадоха теорията на либерално-парламентарната демокрация, не се сбъднаха. Техните привлекателни лозунги бяха използвани от буржоазията, за да събори кралския абсолютичен режим и да заеме, под друга форма, мястото на старата привилегирована аристокрация. Буржоазията установи, че демокрацията ще бъде представителна, т.е. че народът ще упражнява своя суверенитет и ще се самоуправлява чрез представители. А те се определят чрез избор. Следователно, която класа или партия спечели изборите, превзема парламента и започва фактически да упражнява суверенитета. Така, историята и практиката на парламентарните избори станаха истинската практическа история на парламентарните демокрации в света. А за никого не са тайна разнообразните изборни системи, коя от коя по-хитроумно замислени, с цел да се изкара „народната воля” не такава, каквато е в действителност, а каквато е най-желателна за властващата група. Към хитроумието на изборните системи и закони, като прибавим малката и голяма корупция – ще добием истинския образ на прехвалената и лицемерна либерално-парламентарна и западна демокрация.

Измамвани в продължение на век и половина; заблуждавани от опартизанената и необективна преса; повличани от обработеното и подправено обществено мнение – гражданите на демокрацията свикнаха с този порочен режим, както човекът свиква с разваления въздух в една стая и не го забелязва вече. Първоначалната и правилна цел на демокрацията беше да даде възможност на народа да избере най-добрите от своята целокупна среда (не само от тесния кръг на дворяните), най-способните, и да ги постави начело на управлението. Вместо това, практическото приложение на лъже-демократията отблъскваше способните и честните, а привличаше политическите авантюристи и амбициозните посредствености. Именно в този стадий на упадък младият Адолф Хитлер е наблюдавал парламента във Виена. И той – излезлият из народните недра беден работник, приятелят и бъдещият водач на народните маси – изрича следната строга присъда:

„Отвърщането на масите от всеки превъзхождащ ги гений е станало почти инстинктивно. По-скоро камила ще мине през иглени уши, отколкото един голям човек да бъде „открит” чрез избор”!

Вследствие на това, либерално-демократичните парламенти се пълнят с лица некомпетентни и посредствени. – „Никой депутат няма смелостта да стане и да каже: Господа, мисля че от тази работа (която имаме да решаваме) ние не разбираме нищо. Поне аз не я разбирам.” Не, никой няма да стори това, не само от липса на доблест, но и

за да не мине за глупав. „Но щом като системата е такава, продължава Хитлер, че всеки един е принуден да вземе становище по поставения въпрос, характерите започват постепенно да се корумпират.” И оттук произлиза следната жестока, но справедлива присъда над демократичния парламентаризъм:

„Целта на нашия днешен парламент не е да образува едно събрание от мъдреци, но да скърпи едно мнозинство от духовно-зависими нули”, чието ръководене в определена насока ще бъде толкова по-лесно, колкото по-голяма е личната ограниченост на отделните депутати. Само така е възможно да се прави партийна политика в днешния лош смисъл на понятието.”

Общественото мнение и свободната преса – два крещящи лозунга върху знамето на парламентарната демокрация – са съблазнителите на народните маси, които я насочват там, където са интересите на „народните” водачи и партийни шефове, зад които стоят материалните интереси и личните амбиции на големите и малки капиталисти, и присъединените към тях групи. Какво мнение си е съставил идеалистът от Браунау за общественото мнение и за печата? Той ни го казва в *Mein Kampf* със свойствената му искреност и темперамент:

„Това, което ние наричаме с думата „*обществено мнение*”, само в една незначителна част се основава върху наши собствени наблюдения и опити; по-голямата част, обаче, се дължи на представата, която ни дава тъй нареченото „осветление” и което много често е твърде натрапничаво и упорито.”

Главният двигател на това „осветляване” на фактите и плановете е възхваляваната от демокрациите свободна *преса*. Ние вече знаем, че печатът е двуостро оръжие, че тъй наречената „свободна” демократична преса е често пъти в действителност прикрита робиня на класови, партийни, съсловни и дори лични интереси. Ето как младият Хитлер, от лично наблюдение е дошъл до проникване зад небесно-синята завеса на буржоазната и марксистическа преса:

„Грамадна част от политическото „възпитание”, което сполучливо е наречено пропаганда, се пада на печата. Той се занимава на първо място с „осветителна работа” и затова представлява нещо като училище за възрастни. Обаче това обучение не е в ръцете на държавата, а отчасти в лапите на твърде малоценни хора. Аз лично, като младеж във Виена, имах отличен случай да опозная добре разни собственици и духовни фабриканти на тази машина за масово възпитание. Отначало не можех да се начудя, как тази зла велика сила в държавата смогваше за кратко време да създаде едно желано обществено мнение дори когато се касаеше до пълно преиначаване на утвърдени вътрешни желания и мнения на обществото. За няколко дни, от едно незначително нещо пресата правеше важен държавен акт; и наопаки, в същото време, жизнени проблеми биваха премълчавани и обричани на забравя или чисто и просто биваха открадвани от паметта или от спомена на масата. В течение на няколко седмици, пресата успяваше из Нищото да извлече по чудотворен начин имена, да ги свърже в съзнанието на обществото с невероятни надежди, дори да им създаде популярност, каквато действително-значителни хора не могат да достигнат за цял живот. Имена, които до преди месец никой не беше чувал. Но същевременно, стари и заслужили на държавата или на обществото хора биваха преждевременно обричани на смърт, или пък биваха отрупвани с такива ругатни, че техните имена за кратко време можеха да станат символ на позор и безчестие. Необходимо е този безсъвестен еврейски начин на

действие, а именно: почтени хора да бъдат отведнъж, като по тайнствено даден знак, замервани от стотици и стотици места с калта на най-долното клеветничество, докато чистите им дрехи бъдат опръскани с петната на позора – този начин на действие трябва добре да се изучи, за да се прецени правилно опасността от такива вестникарски пройоходи.”

„Няма средство, продължава Хитлер, което един такъв духовен разбойник да не употреби, за да постигне нечистите си цели. Той ще бръкне в най-интимните семейни работи и няма да се успокои, докато неговият инстинкт на ловджийско куче не изрови някакъв нищожен факт, който ще послужи за довършването на нещастната жертва. Но ако не може да се намери някакъв компрометиращ повод, дори и при най-старателно ровене, тогава той ще прибегне чисто и просто към клеветата, с твърдото убеждение, че не само нещо остава дори и при хиляда опровержения, но че вследствие на стократното повтаряне, което неговите събратя по професия ще подхванат, в повечето случаи жертвата ще бъде в невъзможност да се брани. При това, тази шайка от пройоходи не предприема нищо поради мотиви, които у всички други хора биха могли поне да се предполагат. Боже пази! Когато един такъв нехранимайко атакува околната среда по най-безчестен начин, той съумява като мастилена риба да се забули в облак от добродушна почтеност и мазни фрази, брътви за „журналистически дълг” и други такива нелепости; даже се осмелява, при заседания и конгреси – тоест при случаи, когато тези труженици се събират в голям брой – да говори за една особена, именно за журналистическа „чест”, която заседащата сбирщина важно и с достойнство си потвърждава взаимно. Обаче, тъкмо тази сбирщина фабрикува две трети от тъй нареченото „обществено мнение”, из чиято пяна се ражда парламентарната Афродита.”

Тук мнението на Хитлер за парламентарната демокрация се закръгля. Изборите дават личния състав на парламента, а самите избори са, в най-добрите случаи (т.е. когато няма насилия, груби фалшификации, измами) израз на определената в изборния ден народна воля. Общественото настроение на избирателното тяло и на обществото изобщо, наричаме общественото мнение. Следователно, демокрациите основателно се позовават на общественото мнение и желаят да бъдат считани за негови изразители. А кой създава това „обществено” мнение? Хитлер ни го каза, заедно със своята сурова, но искрена и вярна преценка.

СИНТЕЗАТА

Хитлеровият практически университет във Виена трая 5 години. От 17 до 23-годишна възраст – когато у човека се формират характера и светогледа. През това време Хитлер прочете много книги и вестници, но най-вече той четеше от книгата на живота, която Провидението прелистваше лист по лист пред очите му. Така бъдещият народен водач се запозна с живата действителност, не от пристрастни книги и казионни училища, а направо от извора на живота, който е неподправена истина.

В този период на търсене път в живота, Адолф Хитлер опозна и сам дълбоко почувствува *душата на работника*. Той изпита всички явни и скрити недъзи на либералната капиталистическа система и на нейното политическо направление – парламентарната демокрация. Той схвана истинските причини за мизерията и недоволството на трудещите се маси. И разбра защо работниците се пролетаризират, защо се оставят да бъдат повлечени от мътния поток на комунизма.

И у бъдещия водач на германската работническа партия се наложи убеждението, че работникът не е лош по душа, че комунизмът още не е разрушил човешките му добродетели, че той дълбоко в сърцето си обича своята родина, макар и да говори за интернационализъм... И у Хитлер блясва гениалната по своята простота и съдбовност мисъл – да помири двете противоположности, **да свърже в едно цяло социализма и национализма**. Но това значеше гигантска борба с капитала, от една страна, и с марксизма, от друга; с властващата буржоазна демокрация и с всички явни и тайни сили, които я поддържат; най-после и с множеството междинни партии и доктринерни обновители, които отцепваха сили от снагата на народа, за да ги изхабяват безполезно в мъглявините на своите половинчати и компромисни светогледи. Кой би се наел да води такава непосилна борба? Кой би успял там, където стотици и хиляди са претърпели досега неуспех?

Тук именно, за пръв път изпъква мистичната самоувереност на богобелязаните пророци и народни водачи – бедният работник, самотният и неизвестен млад човек, един между милиони други в океана на живота, си казва, че **той може** да хвърли мост между нацията и социализма, че той може да изведе работничеството на спасителния път!

С тези мисли общият работник и самоук-чертожник замина за Мюнхен през пролетта на 1912 година.

ЗА ПРЪВ ПЪТ В МЮНХЕН

В Мюнхен, градът на изкуството, Адолф Хитлер пристигна беден, безработен и никому неизвестен. Може би красивата архитектура и богати картинни галерии са привлекли самораслия художник, който едва ли сам е подозирал, че само след седем години този град ще стане негова столица и че той ще бъде първият гражданин тук.

Наред с борбата за съществуване, гонен от вътрешен огън, Хитлер се отдава на самообразование, за да се подготви за голямата задача, която още във Виена му се натрапи от само себе си и която го владееше с мистична сила. Той чете история, икономика, социология, философия – неговата природна интелигентност му спомага да продължава с успех своя самообразователен университет. По вътрешна нужда и по навик, той следи пресата и политиката на Райха – този германски Райх, който беше неговата мечта в сепаристическата държава на Хабсбургите. Но възторгът, да бъде частица от голямото немско море, не трае дълго, защото и тук Хитлер открива същите недъзи, които измъчваха духа и тялото му във Виена. Толкова по-добре – защото веригата на мислите и плановете не е прекъсната.

С проникновен поглед Хитлер схвана, че либералистичната политика на Райха – постепенно да завладява световните пазари с мирни средства – рано или късно ще доведе до тежък конфликт с индустриалната съперница Англия. Затова той нарича непростимо късогледство решението на Райхстага да не увеличава армията. Увеличението беше искано от Лудендорф. Вън от тези далечни перспективи, Хитлер забеляза и това, което ставаше около него – ширенето на марксихеската зараза. Същото това либералистично правителство гледаше леко на комунистическите агитации и ги

преследваше само полицейски, когато прекриваха брутално рамките на закона. Този начин на борба не даваше, разбира се, никакви задоволителни резултати, но буржоазното общество беше доволно, че работите „вървят“ и не искаше да се обезпокоява с напрежението на по-решителни мерки. Вследствие на този пораженски дух, който впрочем е присъщ на либерално-демократичния режим изобщо, комунизмът пушна дълбоки корени и по-късно, след военния погром, когато народният дух чувствително отслабна, заразата се появи със стихийна сила.

И още едно важно обстоятелство не избягна от наблюдателното око на Хитлер – работниците не бяха в блестящо положение, не все пак едно социално законодателство, водещо началото си от Бисмарково време, беше в ход. Интересно е, че тези подобрения не отслабнаха волята им за борба и класово раздалечаване. От тази констатация Хитлер извлече едно много важно заключение, което той по-късно приложи, но което трябва да служи за поука на мнозина отговорни държавници в преходни режими, а именно: ***само със стопански отстъпки и само с полицейско-съдебни мерки една политическа или социална идея (в случая марксизма) не може да бъде надвита – необходимо е на една идеология да се противопостави друга, по-убедителна и по-силна.***

Интересът към изкуството съставя слънчевите паузи на младия Хитлер. Особено много той се пристрастява към Вагнеровата музика и с отделяни от залъка си стотинки, той ходи в галерията на театъра, за да слуша Вагнер, без да съзнава, може би, тайнствения афинитет между гениалния композитор на германската митология и гениалния бъдещ организатор на германския народен дух.

Хитлер още не се е простил с мечтата си да намери приложение на своя художествен талант. Чрез самообразование и труд, той мечтае да стане майстор-строител и да ръководи постройки. Но между конкуренцията на дипломираните и организирани архитекти той не може да си пробие път и трябва да се задоволява да им изработва скици по поръчка. Когато човек гледа колосалните и красиви постройки на националсоциалистическия режим – грандиозните стадиони на спортния площад в Берлин, гигантските постройки на Марсово поле в Нюрнберг, множество грамадни сгради за министерства и учреждения, венеца на новия архитектурен стил: Райхсканцлай, Мюнхенската правна академия и много други – не може да не ги свърже със самородния талант на Фюрера. Той постигна най-после мечтата си да ръководи постройки и то като безподобен майстор, защото никой не е създавал толкова много архитектурни паметници за толкова кратко време. Няма значителен план-проект, който да не минал през критическото око на Хитлер и да не е понесъл неговите идейни подобрения. Той създаде и свой или националсоциалистически стил – сублимна простота и хармония на линиите, грандиозен замах и полза за практическия живот. Ако в стила е отразен човекът, то в новия строителен стил на Райха е отразена душата на Хитлер.

И още една чертица от живота на този необикновен човек, в Мюнхен. Между многото занятия тук, той не е изоставял и палитрата. Рисувал е за лично удоволствие, както това е обикновено нещо за всеки роден талант. Понякога и при случай, за да изкара нещо допълнително за прехраната си, Хитлер е рисуval плакати. Кой беден художник на света не е рисуval плакати и фирми по поръчка? Но онази злоезична еврейска преса, която Хитлер така хубаво охарактеризира в *Mein Kampf*, не изпита никаква почит и никакъв сърдечен трепет пред Божия дар на един беден художник, а разпространи глупавата мълва, че Водачът, министър и канцлер на нова Германия не е

никой друг, а някакъв си бивш „бояджия”. Аз споменавам тази мътва, за да се червят от нея всички, които навремето, волно или неволно, са и се поддавали.

НЕ САМО ДУМИ, НО И КРЪВ ЗА РОДИНАТА

Оглеждайки духовното мъртвило наоколо си, Хитлер тъгува, че не се е родил поне сто години по-рано – „например, пише той, по време на Освободителната война (против Наполеон), когато човекът, дори и без „гешефт”, действително струваше нещо”.

В тази атмосфера на критично отношение към околната среда, на търсене правия път, на самообразование и самопознание, избухна Световната война – 2 август 1914.

Без да обмисля, тласкан от своя искрен национализъм, Хитлер още на 3 август подаде молба до Баварския крал да бъде приет в някой баварски полк. На следващия ден, той „с треперещи от вълнение ръце” разтвори плика с отговора – „Молбата ми беше удовлетворена, пише той в *Mein Kampf*, радостта и благодарността ми нямаха граници”. След няколко дни облякох войнишките дрехи, които носих близо шест години”. Той беше зачислен в доброволческия полк List. След двумесечно усилено обучение, полкът замина за фронта.

Някой би запитал, защо Хитлер, като австриец по рождение и поданство, не се е записал в австрийската армия? Той сам отговаря на този въпрос така: „Аз не исках да се бия за Хабсбургската държава, но бях готов всеки момент да дам живота си за моя народ и за този Райх, който го олицетворява”. – Тази изповед е искрена. Още от самото начало на своето обществено пробуждане, Хитлер гледа на династията като на главна пречка за обединяването на германския народ в един единен Райх. Тук трябва да се изтъкне, че най-великото национално дело на Адолф Хитлер – обединението на германството в един велик Райх – не е използване на случайна политическа конюнктура, а е завършек на една отдавна замислена и идеологически обоснована идея.

Хитлер не обяснява радостта си от обявяването на войната и бързото си решение да вземе дейно участие в нея. Тази изповед ще цитирам, защото тя е урок за всички патриоти и патриотари по света.

– „Още като момче и после като млад мъж, аз често имах желанието да докажа поне веднъж на дело, че моят национален възторг не е празна дума. Струваше ми се греховно дори, да викам ура, без да съм придобил вътрешното право за това. Защото, кой смее да си служи с тази дума, ако поне веднъж не я е изпробвал там, където няма преструвки и където неумолимата ръка на съдбата започва да мери народи и човеци, съобразно с истинската стойност на тяхното чувство и убеждение? И на мене, както и на милиони други, сърцето се преизпълни с щастие, защото най-последно ми се удаде случай да се освободя от това мъчително съмнение. Много често бях пял „Deutschland über alles” и съм си драл гърлото да викам „Heil”, затова ми се стори, че Бог ми изпраща голяма милост като ми дава случай да се явя пред вечния Съдия и да засвидетелствам истинността на моето националистично чувство”.

Полкът „Лист” скоро взе участие в големите сражения из Белгия. В многобройните атаки на нож редникът Хитлер прояви такава храброст и

самоотверженост, че привлече вниманието на командира си и бе награден с Железния кръст 2-ра степен. По-после, ефрейторът Хитлер се оказа много ловък патрулен началник. Ротният го използваше за най-опасните патрулни нападения и разузнавания. Много пъти той доброволно е отменял по-стари войници – бащи на семейства.

Ранен в рамото, в битката при Сом на 16 октомври 1916, Хитлер прекара няколко седмици в болница и пак се върна на фронта. През тежката 1918, храбрият ефрейтор със своя патрул залови един френски офицер и 15 войници. Тогава получи Железния кръст 1-ва степен – същият и единствен орден, който Фюрерът и Райхсканцлер носи и сега.

На 14 октомври 1918, при Иперн, англичаните ненадейно употребиха отровен газ. Заедно с мнозина, падна отровен и Хитлер. Пренесен в болница, той дълго време страда от страшни болки и беше ослепял от отравянето. Постепенно здравето му се подобряваше и зрението завръщаше.

Когато излезе от болницата, Хитлер научи всичко за края на войната и за погрома.

НЕ ОТЧАЯНИЕ, А ТЪРСЕНЕ ИЗХОД

Неговите лични страдания изчезват пред великото страдание на родината. Сам самичък в Мюнхен, без никакви средства, той няма време да мисли за себе си. И неговият гняв е насочен не срещу държавата и обществото, които равнодушно оставят на улицата своите ветерани, но срещу онази шайка от марксисти и пораженци, която извърши ноемврийската революция и погази националното знаме.

Неговият твърд характер се налага и всред това велико нещастие – вместо да се отчайва, той започва да търси изход. Неговият аналитичен ум го насочва да претегли събитията и да намери причините за погрома. И то не толкова, за да търси отговорности, колкото да установи по-правилно спасителния път. Той си спомни, че още всред войната, като ранен и оздравяващ в Мюнхен, наблюдаваше първото нравствено разложение на тила, което се пренасяше и на фронта. Той чуваше как евреи цинично се хвалят с прикрито отклонение от бойната линия и разклащат морала на другите войници. Той забелязваше растящото поражение на еврейската, марксистическата и социалдемократичната преса и не можеше да се начуди, как правителството търпи всичко това. След смазването на Русия, когато духът на противниците се разколеба, германските марксисти обявиха прочутата муниципална стачка, с която не само увредиха снабдяването, но разколебаха духовете и показаха на Съгласението, че то може да разчита на вътрешното разпадане на Германия. Непредвидливост, некадърност и корупция в продоволствието и търговията доубиваха творческия дух у народа и войската. Затова Хитлер винаги е поддържал в речите си, че тилът е провалил фронта.

Германската военна и гражданска пропаганда, която трябваше да поддържа борческия дух, беше вяла, неспособна, бездарна. Неприятелската пропаганда, напротив, е вършила своята работа безскрупулно, но изкусно. Една основна грешка на германската пропаганда, според наблюденията на Хитлер, е тази, че тя не е съумяла да представи на народа една ясна военна цел и да му обясни защо той се бие и защо не трябва да слага оръжието си, докато не извоюва крайната победа. Докато марксистите

имат една идеология и я проповядват с фанатизъм, управляващата буржоазия е лишена от идейност и от идеали. За Хитлер е било ясно, че на марксизма трябва да се противопостави една нова идеология и че народният дух се кърми с идеали, а не с гешефти.

На 9 ноември 1918 социалдемократи и комунисти завършиха погрома на Германия с една поразителна революция, която свали монархията, потъпка националното знаме, поруга народната чест и капитулира пред неприятелите. Родината е повалена, но предателите, ликуващи, развяват червеното знаме над нея и не могат да скрият радостта си от опиянението на властта.

– Затова ли паднаха най-добрите синове на Германия? – пита се Хитлер с натежало от скръб сърце. Ще оставим ли тези безотечественици да тъпчат родината? Не! И хиляди пъти не!

Имаше само едно средство за спасяване на Германия от шайката на социалдемократи и комунисти, които бяха обсебили улицата и се считаха за законни господари на държавата и народа: борба, упорита и безмилостна борба, до пълното им унищожаване.

Първата задача беше да се спаси народният дух – тази основна ценност, която врагът не можа да разруши, но която комунисти и евреи бяха се заловили да доубият.

Дойде „мирният“ договор. Той показа и на слепците, че у победителите няма ни разум, ни човештина. Германия беше обречена на робство и бавно загиване. В Мюнхен безотечествениците намериха сгодна почва да обявят съветска република. Спартак и социалдемократията, като два диви коня теглеха тялото на Германия на две страни и заплашваха да го разкъсат.

Пред тази трагична картина Хитлер реши, без да претегля опасности и възможности, да се хвърли отново в борба за спасяване на Отечеството – със същия идеализъм, с който преди пет години отиде да го защитава с оръжие. Сега оръжието на гражданина беше политиката.

И Хитлер реши да се отдаде на политическа дейност.

Така започна кариерата на най-големия политик и държавен мъж на нашето време.

ОРГАНИЗАЦИОННИ НАЧЕНКИ

Комунисти и евреи бяха успели да обявят „съветска република“ в Мюнхен и тероризираха гражданството. Този факт накара мнозина да излязат из своето равнодушие и да почнат да се организират за противопоставяне и борба. Нека веднага споменем, че противниците на съветската република не можаха да ѝ противопоставят нищо идеологично от значение и затова комунизмът остана като ендемична зараза дори до възтържествуването на националсоциализма, който му противопостави по-убедителна идеология и по-добре организирана народна сила. Наистина „съветската“ република бе свалена и заместена с по-умерената социал-демократична република,

обаче това стана с помощта на войската и жандармерията, т.е. с ония силови средства на държавата, които бяха останали от миналия режим и от войната. Победата беше извоювана само с въоръжена сила и гражданско противопоставяне, което значи, че идеологията на юдео-болшевизма – подобно на отровен живец в затворена рана – оставаше. Достигането и изстребването на тоя дълбоко загнезден живец бе извършено от Движението на Хитлер, което е едновременно идеология и организация, духовна и физическа сила.

Има два факта, които показват, че противокмунистическото и националистично държание на Хитлер не е останало съвсем неизвестно и неоченено. След свалянето на „светската република” в Мюнхен, беше назначена една правителствена военна комисия, която да анкетира делата и престъпленията на червените – в тази комисия беше повикан да сътрудничи и Хитлер. Малко по-късно, когато щабът на войската разбра, че и войниците трябва да бъдат запознати с политическите идеи на момента – комунизъм, светизъм, национализъм – фронтовакът Адолф Хитлер беше поканен да води словесни занятия при един мюнхенски полк. Тук, в тази родолюбива и дисциплинирана среда, Хитлер за пръв път изпитва силата на своето слово, правилността на своите схващания и вярата в по-доброто бъдеще на своя народ. Въпреки погрома и вътрешната разнебитеност, Германия още криеше в недрата си здрави сили – необходимо беше те да се издирят и организират.

Към края на 1918 година шестима идеалисти бяха основали един политически кръжок, наречен „*Германска работническа партия*”. На 5 януари 1919, Хитлер получи покана да се яви на вечерно събрание. Тук се случи един инцидент, който има голямо значение за определяне твърдостта на великогерманската идея у Хитлер – на това събрание било предложено Бавария да се отдели в самостоятелна държава. Предложението било посрещнато доста благосклонно. Обаче новопоканеният така рязко е осъдил тази престъпна мисъл и така пламенно е защитил идеята за едно голямо и общо германско отечество, че присъстващите занемели. Нежелаещ да сътрудничи със сепаратисти, Хитлер напуснал събранието. След няколко дни, обаче, получил писмено съобщение, че е приет за член на „Германската работническа партия”. Шестимата бяха размислили и решили, че седмият има право.

Седмината се събираха често на заседание и почти при всяка нова среща, числото на съмишлениците се увеличаваше с по няколко души. Когато броят достигна 111, кръжокът-партия реши, че може да излезе на публично събрание. Първото стана в залата на мюнхенския локал Хофбройхаус, на 24 февруари 1920. Говорител, пред около две хиляди слушатели, беше Адолф Хитлер, който, през време на многобройните събрания на кръжока, беше открил в себе си ораторски талант и който беше се наложил спонтанно на другарите си като най-подходящ изразител на техния общ светоглед.

На това първо публично събрание Хитлер изложи и подробно обясни, точка по точка, 25-те точки на *партийната програма*, като искаше от събранието да се произнесе, дали одобрява всеки един пункт. Одобренията ставаха все по-бурни и по-бурни, докато най-после събранието се превърна в нестихваща овация. Това беше първият плебисцит на Хитлер, първият непосредствен допир с народната воля. Тази програма, съставена от самия Хитлер и одобрена от другарите му, остави и досега основна Харта на партията и правителството. Ние я даваме текстуално, малко по-нататък, защото тя е синтез на националсоциализма, като държавна идеология и практическа политика. Две особености трябва да се изтъкнат – първо, нейната яснота,

искреност и простота; второ, нейното цялостно и правилно обхващане на живота, което ѝ осигури дълголетие и до днес. Най-после, много важно за характера на Движението е, че когато Хитлер взе властта, най-добросъвестно се зае да осъществи програмата си така, както беше обещал на народа. За него и за сътрудниците му програмата не беше само средство да се вземе властта, а цел на тази власт. По това Движението се отличава от партиите на парламентарната демокрация, чиято неискреност и негодност трябваше непрестанно да се прикрива с демагогия.

ВРАГ № 1

На това събрание комунисти и национални социалисти си дадоха първото голямо сражение. Ръководната марксистическа еврейщина вече беше разбрала, че от малката партия на работниците-националисти може един ден да излезе най-голямата опасност за тях и за плановете им. Затова предизвикателствата, скандалите и насъскванията на червената преса нямаха край.

Когато големият плакат на „Германската работническа партия” обяви публичното си програмно събрание, почти половината от местата в Хофбройхаус бяха заети от комунисти. Целта им беше да превземат или да разтурят събранието. Когато Хитлер се качи на трибуната – една приспособена маса от локала – и започна речта си, комунистите наченаха шаблонните си обструкции (които и ние в България познаваме!) с шум, тропане и всевъзможни провиквания. Фронтакът Хитлер, който четири години беше отстоявал пред много по-страшни шумове, не се смути. Речта продължаваше плавно и с висок глас.

Като видяха, че не могат да смутят оратора, комунистите засилиха обструкциите си по най-необуздан начин. Тогава националистите наскачаха и за кратко време въдвориха необходимата тишина, с онова средство, което единствено вразумява нахалството и безмозъчието на комуниста.

Хитлер довърши речта си вече несмушаван и при възторжени одобрения. За стотен път той намери потвърждение на схващането си, че комунизмът трябва да бъде атакуван с две оръжия: духовно, което да сломява неговата погрешна и порочна идеология, и физическо, което да противопоставя организирана сила против дръзките нападения на безотечествениците срещу всички божествени и човешки закони. И двете оръжия Хитлер изкова така майсторски, както никой преди и след него.

Това не беше първото му сблъскване с червените безумци и престъпници. Още като никому неизвестен и безработен фронтак, току-що напуснал военната болница, Хитлер беше привлякъл вниманието на юдео-болшевишкия шпионаж: На 27 април 1919, в зори, трима червеногвардейци нахлуха в стаята на Хитлер, за да го арестуват като контрареволуционер. Това бе през терористическия режим на „съветската република” в Мюнхен. Обаче фронтакът Хитлер бързо грабна карабината си и нападателите офейкаха.

На постоянните комунистически предизвикателства и нападения не можа да устои шефът на „Германската работническа партия” Харер и си подаде оставката. Заместникът му Антон Дрекслер също така не можа да издържи за дълго. Само желязната воля на Хитлер беше по-твърда и от най-дръзките юдео-болшевишки

нападения. Тази необикновена издържливост на нервите и волята трябва да се отбележи още отсега, защото тя е голям фактор в политическия живот на Фюрера.

ОСНОВАВАНЕ И ДУХ НА НАЦИОНАЛСОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА ГЕРМАНСКА РАБОТНИЧЕСКА ПАРТИЯ

Политическата организация, в която Хитлер направи своите първи обществени завоевания, се наричаше „Германска работническа партия”. В нея той заемаше видно и дори духовно-ръководно място, но не беше неин шеф, нито дори основател. В продължение на година и половина Хитлер вдъхна на партията и на своите съпартизани много от своите схващания и темперамент. Той е, който я издигна от кръжок в партия и ѝ внуши велкогерманската идея.

В „Германската работническа партия” Хитлер заемаше поста ръководител на пропагандата, но това не значеше само устройване на затворени и публични събрания, речи и печат. Това значеше излагане и внушаване на една нова идеология, която се оформяваше и усъвършенстваше в динамиката на събитията. Като пропагандист на една обществена организация, Хитлер имаше възможност да облече във формата на публична проповед онези идеи, които беше придобил от своя практически университет във Виена, в Мюнхен и на фронта. Това, което той пропагандираше от името на партията, бе в действителност неговото собствено Верую, което той внушаваше не само на народа, но и на самата партия. Така, пропагандистът оформяваше светогледа на собствените си съпартизани, от името на които говореше на народа. Затова с пълно право се казва, че *Адолф Хитлер е не само първоизворът на националсоциализма, но е и създател на съмишлениците си*, които подеха неговите идеи и ги разнесоха по германските земи. Големите личности, които ние днес виждаме около Фюрера, да проповядват неговия светоглед, да управляват, да командват армии, да се сражават – всички те са духовни създания на този необикновен човек.

Какви идеи Хитлер насади още в „Германската работническа партия”, която му послужи като преддверие или подготовка за същинската националсоциалистическа партия? – Всички идеи, които ние вече познаваме от бляскавото им приложение в Германия и от множеството речи и книги на националсоциалистическите първенци. Както вече споменах, Хитлер от самото начало стъпи на правия път, вследствие на което неговата идеология и неговото Движение се развиваха в подробностите, обогатяваха се по съдържание, разясняваха се и се усъвършенстваха, но не изменяха нито основните си догми, нито насоката си. Затова Движението срещаше по пътя си препятствия, които го забавяха, но не го отклоняваха. Затова то се развиваше без колебания. И тази твърда установеност на идеите автоматически се предаваше на партийните последователи.

Още във Виена Хитлер дойде до прозрението, че национализмът и социализмът могат да бъдат свързани като двата стълба на един и същ свод. Тази основна мисъл се утвърждаваше с течение на времето. А постоянната борба с комунистите и социалдемократите направи от нея главно идейно оръжие – срещу интернационализма на червените безотечественици, Хитлер възправи естествената канара на национализма.

Социализмът трябваше да грабне от ръката на марксистите лозунга на социалните реформи и социалната справедливост. Но този социализъм нямаше нищо общо с еврейския марксизъм и всевъзможните му поделения – това беше ново учение за социалните отношения, основано върху идеята за народната общност като диаметрална противоположност на индивидуализма. Наричат го „германски социализъм”, за разлика от еврейския. Хитлер отрано се научи да различава *творческия капитал*, като необходимо средство в процеса на производството, *от спекулативния капитал*, който търси преди всичко печалба, който служи само на своя собственик, който движи международните борси, който събира лихви на лихвите и ограбва всички. Хитлер търсеше разковничето: *да запази творческата сила на капитала, но да го освободи от всичките му грабливи инстинкти*. Това значеше, да се измени цялата плоскост на стопанството – като се мине от либерално към общностно стопанство. Тогава, при това пълно завъртане на плоскостта, капиталът ще запази законните си собственици, но ще бъде употребяван в националното производство и размяна, за полза на народната общност. Капиталът няма да се схваща чисто и просто като придобита или наследена вещ, а преди всичко като резултат на труда и *като помощно средство на труда* в производството. *Частният капитал и частното стопанство ще се подчиняват на общия народен интерес* и ще се насочват и управляват така, както изисква народното благо. Без такава една основна промяна в схващанията и понятията – която промяна съставлява именно националсоциалистическата стопанска революция – за истински социализъм, за нова социално-справедлива държава, изобщо за нов ред не може да се говори, освен само на думи, освен ако декорите се вземат за действителност.

Във връзка с пълното завъртане на стопанската плоскост стои Хитлеровият нравствен императив: *„Общият интерес има предимство пред частния интерес”*. От тази основна догма се дедуцира цялото учение на националсоциализма за новата насока и новите форми на стопанските и социални отношения в народната общност, която става ядка и цел на новата държава. Капиталът вече не може да господства над труда, нито егоизмът на частния стопанин може да злепоставя съществуването и благоденствието на нацията.

Хитлер издигна един **нов национализъм**. Наистина, любовта към род и родна земя е вродено у човека чувство, което има постоянството и еднаквостта на инстинкта. Но въпреки това, национализмът е бил различен и е различен, според епохата, расата, възпитанието, личния темперамент и пр. Национализмът и патриотизмът на старото буржоазно-либералистично общество могат да имат хубав вид и да са по-добри от интернационализма и безотечествеността, но те са слаби да увлекат народните маси. Какъв националист е онзи, който поставя своя интерес на първо място и иска „другите” да се грижат за останалите сънародници? Каква увлекателна и заразителна сила може да има един патриотизъм, който се изчерпва в обща любов към родината, но не е готов на никакви *социални жертви*?

Новият, истинският, искреният национализъм трябва да бъде реален, а не само словесен. Истинският националист се чувства член на народната общност – това значи, че той поставя нейното благо по-високо от своето лично благо; че той не може със своите действия да увреди общността, за да обогати или да издигне себе си; че той е всеки момент готов на материални, социални и лични жертви, щом те са необходими за съществуването или спасяването на нацията; че той, като член на една обществена организация, например на едно националсоциалистическо движение, е всекичасен доброволен борец против всички врагове на нацията, не само външни, но и вътрешни.

Този, който заради своето лично спокойствие или еснафско благоразумие, стои настрана от обществените борби и гледа как противонационалните сили вършат своето пагубно дело, той не е националист.

Национализмът на Хитлер е искрен, социален, борчески, готов на всички жертви за благо на нацията. Този именно нов национализъм беше способен да възпламени народните маси и **да ги национализира**. Чрез своя личен пример, чрез своето слово и чрез апарата на Партията и после Движението, Адолф Хитлер се зае с трудната и продължителна задача – да изправи и утвърди непоклонимо първия стълб на нова Германия – новия национализъм. Днес всички виждаме, че трудната задача е бляскаво изпълнена.

Наред с новия национализъм, Хитлер се стараеше да внуши на своите най-близки сътрудници и да пробуди у народните **маси граждански добродетели**, без които и най-добре организираното общество ще дава лоши резултати. **Борческите добродетели**, еднакво необходими на фронта и в обществените борби: смелост, храброст, самопожертвувателност, чест – трябва да излязат на предна линия и да задушат всички антисоциални чувства, които корумпират човека и провалят държавите. **Идеализмът** е необходимост като кислорода във въздуха – трябва да го има поне малко, за да могат народите да съществуват; но в епохи на борби, на преобразования, на революция, идеализмът трябва да преобладава, да прелива дори, да изпълва душата на новите хора, както пороят изпълва коритото на сухите реки. В това отношение Хитлер не беше само учител и будител, но и жив пример.

Народът, като цялостно понятие, ставаше средище на новата държавна идеология. По отношение на народа, всичко е средство към целта. Обаче този народ не трябва само да бъде отрупван с всестранни грижи, но самият той трябва да увеличи и да запази своята естествена стойност. **Първото средство към тази цел е да се запази расата чиста**, защото домашното и общественото възпитание, както и образованието, само развиват, но не създават природните дарби и наклонности.

Кръстосването с една малоценна и порочна раса понизява по непоправим начин физическите и духовни заложи на поколението. Историята е доказала, че арийската раса е най-издигнатата в света, следователно, ние трябва да ценим като свещен дар на природата нашата принадлежност към нея и да я пазим от примес с по-нискостояща кръв. Цветнокожите са далеч от нас и кръстосването с тях се избягва вследствие на инстинктивно отвращение. Обаче има една малоценна раса, азиатска по произход, която от векове се е настанила между нас, приела е до голяма степен нашия външен образ, и като вътрешен враг се вмъква не само в стопанството, управлението, културата и частния ни живот, но и в кръвта ни. Този страшен вътрешен враг трябва да бъде без остатък отстранен. Това са **евреите**. И не само чистокръвните семити, но и техните потомци от смесени бракове, които, по силата на биологичните закони, наследяват повече семитски черти. Околният живот, всекидневната действителност ни представя хиляди доказателства. В областта на стопанството еврейният е спекулант; в производството – експлоататор на чуждия труд; в изкуството – ревнител на порочното и изроденото; в частните си отношения с християните – неморален и измамник; в администрацията – ловък нарушител на законите и подкупник; в политиката – интернационалист, комунист или социал-демократ, горещ защитник на парламентарната демокрация с нейните привидни свободи, рушител на държавата, брат на масоните и пионер на болшеvizма. Сам фанатично религиозен, еврейният е

безбожник за другите и със садизъм се гаври с верските чувства на християните – доказателство: безбожничеството в Русия и червена Испания. Едно вековно и могъщо оръжие е франкомасонството: чрез него еврейният се вмъква до най-високите и най-меродавните места във всяка държава и оттам, чрез тайнствена ръка, нарежда преди всичко своите гешефти, преследва враговете си, руши всичко неприятно и опасно за себе си, владее света.

Евреите са били много пъти в историята преследвани и изгонвани. Но като дървениците в паянтова къща, те са смогвали да се развдъят отново, при първия удобен случай. Учението за расовата чистота не е ново – мнозина големи арийски мислители са го разработвали и са изтъквали вредата от неспазването ѝ. Но еврейщината е винаги съумявала – не толкова пряко, колкото с помощта на своите християнски оръдия: демократи, парламентаристи, подкупници и преди всичко масони – да представи расизма като ненаучен, погрешен, безчовечен и пр. и да продължи след това да сее своите отровни семена по обширната арийска нива. Единствен в историята Адолф Хитлер, като пратеник на Бога и на природата, съумя да сломи всички пречки и козни на световното еврейство и да наложи, по убеждение и със закон, принципа на расизма. Като чуждо тяло в нашия европейски живот, евреите трябва да бъдат отделени напълно и един ден изпратени там, откъдето са дошли – вн от Европа. С това ще се отстрани един микроб на духовното разложение и физическо израждане. Това е една от най-големите заслуги на Адолф Хитлер, заради която той понесе хиляди неприятности, устроени му от световното еврейство, та най-после и днешната кръвопролитна война, която му беше наложена от евреи и масони. Жестокостта, упоритостта и непримиримостта, с която противниците водят войната, са отражение на еврейския егоизъм и мизантропия, които нямат равни на себе си, нито в историята, нито в света.

За да постигне своето расово очистване, да се освободи от господството на либералистичния капитализъм, да обнови и възвиси себе си чрез новия светоглед, да сътвори народната общност – народът трябва да води тежка и продължителна борба. Кадрите на войнстващия народ са националсоциалистите – затова те трябва да притежават твърдо и в достатъчен размер всички качества, необходими на бореца. Оттук следват два извода: партията не само организира, но и **възпитава** своите членове; второ, партията **подбира** своите членове и бди над развитието им, така че тя става кадър на борчески елит.

Още като пропагандист – по наша терминология: апостол или идеолог – на „Германската работническа партия”, Хитлер неуморно и неотклонно всаждаше в душите на своите сътрудници, съмишленици и слушатели необходимите за гражданския борец-реформатор добродетели:

Фанатичната вяра в правотата на своите убеждения,
Непоклатима вяра в крайния успех,
Идеализъм, който е витаминът на всяка обществена борба,

Поставяне общия интерес по-горе от частния интерес. От този нравствен императив следват: искрена готовност за лични, духовни, материални и социални жертви.

Непоколебима вяра в своите сили и търсене в себе си първата опора – самопомощта;

Нападателен дух, а не пасивна самоотбрана и буржоазно старание да не си създаваш врагове – напротив, колкото по-многобройни и по-упорити стават противниците, толкова повече ти се уверяваш в правотата на своята идеология и в своята свещена мисия; приливът на враговете ще предизвика прилив и на съидейници.

Тоталност на идеологията – никакви компромиси, освен временни, като средство към целта; никакви отстъпки на противниците за сметка на убежденията; никакви полумерки – „Всяка половинчатост, казва Хитлер в *Mein Kampf*, е очевидният белег на вътрешен упадък, който рано или късно ще доведе до вътрешна разруха”. Затова Хитлер винаги препоръчва на своите съмишленици и сътрудници: идеологична нетърпимост, изключване на всички чужди и противоположни принципи и действия, унищожаване на противници, заемане властта без хетерогенни съдружници, защото само така ще може да се осъществи цялостно партийната програма и да се създаде ново общество в нова държава.

С тези идеи Хитлер достигна до шефството на партията, която в началото на 1920 той бе прекръстил, съобразно своята идеология, на „Националсоциалистическа германска работническа партия” (НСГРП, – NSDAP). Това стана на 29 юли 1921 година, когато партията имаше около 5 000 редовни членове. Преди това, в средата на партийните първенци се разпалваха спорове, които най-после завършиха с остро скарване. Изтъкваните мотиви бяха по-скоро само предлози, защото истинската причина беше *завистта* – този червей на всяко човешко общество, който вирее най-добре тук, на Ориента, но не е чужд и на западния човек. Енергичната и смела дейност на Хитлер, неговите нови идеи и неговия талант бяха създали растящо обаяние около личността му. Самата динамика на нещата, дори без неговото съзнателно желание, го изтикваха напред. Това беше достатъчно, за да възбуди „амбицията” (купешка дума на завистта) на някои от другарите му, у които – както обикновено се случва – тщеславието и претенциите бяха много по-големи от личните качества и реални данни. Посредственият амбиционер не се сърди на природата, че го е создала с ограничени възможности, но смъртно мрази онзи, когото тя щедро е надарила. Тези духовни дребосъци, които упорито се напъват да надминат ръста си, притежават чудната способност да се подушват и сдружават – от различни краища, от различни професии, с най-неравно обществено положение, дори непознатите, веднага се обединяват мълком, за да смъкнат някого, който стърчи и който (те съзнават това, но никога не го признават) струва много повече от тях. Тази е простата тайна на едно жалко, но постоянно обществено явление: мъченичеството на всеки даровит човек.

Някои от партийните първенци, обхванати от завист, чувствайки, че Хитлер се издига над всички и фактически застава начело, започнаха да интригуват против него, да му пречат и да го злепоставят по най-разнообразни начини. Буйната и откровена натура на Хитлер не можеше да понася подлости, особено в другарска среда. Така се стигна до разрыв, който заплашваше да разстрои цялата организация. Обаче, благоразумието надделя – общото събрание на партията избра Адолф Хитлер за „първ партиен председател” и по негово искане, му даде пълномощие да организира партията на *нови* начала. От този момент започна същинското съществуване на НСГРП.

Как Хитлер използва пълномощията и какви нови начала постави в основата на партията – това накъсо ще изложим в следния откъс, а тук ще завършим с основните идеи на Движението. Не е възможно неговата идеология да бъде дадена в една ограничена

студия; не е препоръчително да се разтеглят, разбъркват и разводняват неговите основни догми; затова ще преведа изцяло партийната програма, която от началото до сега остава Веруюто на националсоциалистическата идеология и на нейното практическо приложение. За самата програма се казаха няколко обяснителни думи по-горе.

ПРОГРАМА

НА

НАЦИОНАЛСОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА

ГЕРМАНСКА РАБОТНИЧЕСКА ПАРТИЯ

За пръв път обнародвана и публично разяснена
от Адолф Хитлер, в Мюнхен, на 23 февруари 1920

1. Ние искаме обединяването на всички германци, въз основа правото на самоопределение на народите, в една Велика Германия.

2. Ние искаме равноправие за германския народ по отношение на другите народи, премахване на Версайския и Сенжерменския договори за мир.

3. Ние искаме земя (колонии) за изхранването на нашия народ и за заселване излишъка от нашето население.

4. Поданик на държавата може да бъде само този, който е народен другар. Народен другар може да бъде само този, който има германска кръв, без разлика на вероизповеданието си. Никой евреин не може да бъде народен другар.

5. Който не е поданик на държавата, може да живее в Германия само като гост и стои под нормите на законодателството за чужденците.

6. Само поданикът има право да определя управлението и законите на държавата. Затова ние искаме, щото всяка обществена служба, безразлично каква е тя, както в Райха, така и във федерираните държави и в общините, да бъде заемана само от германски поданици.

Ние ще се борим против корумпиращото парламентарно раздаване на служебни места, с оглед само към партийните интереси и без да се вземат под внимание характерът и способностите.

7. Ние искаме държавата да се задължи, че ще се грижи на първо място за поминъка и прехраната на своите поданици. Ако не е възможно да се изхрани цялото население на държавата, то принадлежащите към чужди нации (не-поданици) трябва да бъдат изгонени от Райха.

8. Всяко по-нататъшно прииждане на негерманци трябва да се забрани. Ние

искаме всички негерманци, които са емигрирали в Германия след 2 август 1914, да бъдат веднага заставени да напуснат Райха.

9. Всички поданици трябва да имат еднакви права и еднакви задължения.

10. Първото задължение на всеки поданик трябва да бъде умственото или физическо творчество. Дейността на индивида не може да уврежда интересите на общността, а трябва да се развива в границите на общността и за обща полза. Вследствие на това ние искаме:

11. Премахване на безтрудовете и търтейски приходи, отменяване на лихварското робство.

12. С оглед към огромните жертви в имот и кръв, които всяка война изисква от народа, личното обогатяване от войната трябва да се обяви за престъпление против народа. Затова ние искаме пълно отнемане на всички военни печалби.

13. Ние искаме държавата да поеме всички предприятия, които досега са се вече съединили (тръстове).

14. Ние искаме работниците да участвуват в печалбите на големите предприятия.

15. Ние искаме здраво организиране на подпомагането за старост.

16. Ние искаме създаването и поддържането на една здрава средна класа (мителшанд). Искаме общините незабавно да отчуждят големите универсални магазини и да ги дадат под евтин наем на дребни занаятчии. Искаме при държавните и общински доставки да се дава голямо предимство на дребните занаятчии.

17. Ние искаме съобразна с нашите национални нужди поземлена реформа; създаване закон за безвъзмездно отчуждаване на земя за общополезни цели. Премахване на незаслужената поземлена рента и на каквато и да е спекула със земята.

18. Ние искаме безогледна борба против онези, които със своята дейност вредят на общия интерес. Общи народни престъпници, лихвари и спекуланти да се наказват със смърт, без оглед към вероизповедание и раса.

19. Ние искаме римското право, което служи на материалистичния световен ред, да бъде заместено с едно германско общностно право.

20. За да се даде възможност на всеки способен и трудолюбив германец да добие по-голямо образование и с това да заеме по-високо обществено положение, държавата трябва да поеме грижата за едно основно преустройство на цялата наша образователна система. Учебните програми на всички учебни заведения трябва да се приспособят към изискванията на практическия живот. Запознаването с идеята за държавата трябва да започне още от началото на училищното обучение (държавно-гражданско учение). Ние искаме, щото образованието на особено даровити деца на бедни родители, без оглед към тяхната професия и обществено положение, да става на държавни разноски.

21. Държавата трябва да се грижи за подобрене на народното здраве: чрез

защита на майката и детето, чрез забраняване на детския труд, чрез създаване на телесна култура посредством законодателно установяване на задължително гимнастическо и спортно обучение, чрез най-голямо подкрепяне на всички дружества, които се занимават с телесното развитие на младежта.

22. Ние искаме премахването на наемните войници и въвеждането на една народна войска.

23. Ние искаме закон за борба против съзнателната политическа лъжа и нейното разпространяване чрез печата. За да се направи възможно създаването на един германски печат, ние искаме, щото:

а) Всички писатели и сътрудници на немски вестници да бъдат германски поданици.

б) Негерманските вестници да излизат само след предварително разрешение от държавата. Те не бива да се списват на немски език.

в) Да се забрани със закон всяко парично участие или влияние на негерманци в германски вестници. Като наказание за престъпването на тази забрана, вестникът да бъде спрян и предприятието затворено, а негерманските участници да бъдат незабавно изгонвани от Райха.

Вестниците, които работят против общонародното благо, да бъдат спирани. Ние искаме закон за борба против онова направление в изкуството и литературата, което упражнява разяждащо влияние върху нашия обществен живот и затварянето на редакции и предприятия, които противоречат на това наше искане.

24. Ние искаме свобода за всички религиозни вероизповедания в държавата, стига те да не заплашват нейното съществуване и да не засягат чувството за морал и добри нрави на германската раса.

Нашата партия е за едно положително християнство, без да се свързва с едно от християнските вероизповедания. Тя се бори против еврейско-материалистичния дух в и вън от нас, и е убедена, че трайното излекуване на нашия народ може да бъде постигнато само от самия народ, върху основното начало: *Общият интерес стои по-високо от частния интерес.*

25. За постигането на всичко гореизложено, ние искаме: да се установи една силна централна власт в Райха. Безусловен авторитет на политическия централен парламент върху целия Райх и неговите организации изобщо. Ние искаме да бъдат образувани съсловни и професионални камари за прокарването на издадените от Райха основни закони във всички федерирани държави.

Водачите на партията обещават, че ще работят за безусловното осъществяване на гореизложените искания и че ако е нужно, ще дадат живота си за това.”

Мюнхен, 24 февруари 1924

Всички тъмни сили се почувстваха застрашени от тази програма! И всички започнаха борба против новата партия, с присъщите им средства. Не ще съмнение, че те можеха да ударят партията в сърцето – да действат безогледно, или дори да убият

душата на Движението, самия Хитлер. Но за такова предприятие им липсваше кураж – буржоазно-материалистичното желание за спокойствие и за избягване големите сътресения, ги караше да си служат с традиционните стари средства. Наистина, има тъмни сили, които са майстори на мистериозните убийства и атентати – юдео-масоните и Интелиджънс сервиз. Но те не вярваха, че Хитлер и неговото Движение ще станат действително толкова опасни. По-после те се опитаха, но вече беше късно. Така, Провидението помрачи разума им и спаси човека, който е изпратен да избави народите от ноктите на тъмните сили и да създаде една **Нова Европа**. И сегашната война е един закъснял огромен опит на тъмните сили да върнат назад колелото на историята.

Ние няма да излагаме словесната борба срещу програмата на Хитлеровата партия. Ще споменем само една декларация на Хитлер от 13 април 1928, отнасяща се до точка 17 от програмата, защото тази декларация има принципно значение. Тя гласи:

„Тъй като Националсоциалистическата Германска Работническа Партия стои върху почвата на частната собственост, следва от само себе си, че изразът „безвъзмездно отчуждаване” се отнася само до създаване на законна възможност за отчуждаване, при нужда, само на такива земи, които са били придобити по неправилен начин или които не се използват съобразно с народното благо. На първо място тука се имат предвид еврейските дружества за спекулативни покупко-продажби на земи”.

ОПИТ ЗА НАЦИОНАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ

Водачеството на партията позволи на Хитлер да започне цялостното прилагане на своите идейни и организационни разбирания. Най-интересното е, че той веднага и със смела ръка въведе **водаческия принцип** – дотогава решенията се вземаха с вишегласие: ако всички членове на централния комитет на партията не могат да гласуват единодушно съгласие, пристъпваше се към гласуване. Ние вече видяхме, какво мнение Хитлер си беше съставил за парламента и за парламентарния принцип на вишегласието. Твърдостта на убежденията и волята за прилагането им без компромиси проличава ясно в неговия характер. На тази именно черта на характера на Фюрера, Германия дължи своето вътрешно преустройство. Тя е нашата надежда и за осъществяването на нова Европа, въпреки явни и тайни пречки.

Новият водач на партията, облегат на нейното доверие, решава всичко сам, макар и след изслушване мнението на другарите си. Той упражнява пълен водачески авторитет, но затова носи и пълна лична отговорност. Как Хитлер цени строго определената лична отговорност и колко омразна му е фактичката безотговорност на парламентарните режими, ние вече знаем от един цитат из **Моята борба**. Водачът назначава и уволнява по свое лично усмотрение ръководните длъжностни лица в организацията, като взема под внимание изискванията на службата и дадените възможности на кандидатите. Така назначените шефове упражняват водачески принцип: назначават по свой избор помощниците си, които са отговорни пред тях също така, както шефовете са отговорни пред Фюрера. Същият принцип се прилага още по-нататък, докато се стигне до последните капиляри на организацията – по този начин, целият народ е обхванат от взаимната връзка на водачество и последователство, лична отговорност и дисциплинирано послушание, двустранна зависимост и двустранна ръководна воля. И когато тази скачена като електрическа мрежа организация бъде

пропита с националсоциалистически дух и погледът и се насочва от един и същ светоглед – чудото на народната общност е осъществено.

На много места в речите и посланията си, Фюрерът казва на своите първи помощници, че те са лично отговорни пред него за доброто провеждане на възложените им от него задачи. Това изискване е следствие от организирането въз основа на водаческия принцип. То оставя на всяко ръководно лице голяма свобода на действие в кръга на неговата компетентност – това му дава възможност да използва хубавите резултати на частната инициатива, да вземе под внимание местните и моментни условия, да съобразява и взема бързи мерки в самото развитие на работата, с една дума: да бъде малък фюрер в своята служебна област. При това положение, началникът, или самият Фюрер, знае точно какво се очаква и кого да държи отговорен. Демократично-парламентарното заслоняване зад комисии и мнозинствени решения е премахнато без остатък. Тази е една от основните причини, че в днешна Германия службите функционират като прецизни часовници. Широката лична компетентност, обаче неотклонно свързана със строга лична отговорност, е най-сигурното средство за премахването на бюрократизма. И обратното: при запазването на демократично-парламентарната система, изцяло или частично, ненавистният бюрократизъм не ще бъде нищо друго, освен естествена последица на режима.

Един важен момент в организационно отношение представлява проблемът за работническите синдикати. Първоначално имаше едно течение: новата държава да бъде съсловно-професионална, като политическите партии бъдат заменени с професионални сдружавания, като на марксистическите синдикати се противопоставят националсоциалистически синдикати, като се подражава отчасти на италианския корпоратизъм или се следват теориите на проф. Шпан и др. за новата съсловна държава. Обаче и тук Хитлер прояви оригинална мисъл. Той искаше цялостна народна общност, а не система от професионални сдружения; нещо по-единно, нещо по-близко до живия или социален организъм, отколкото едно сглобено от отделни късове общество. Вън от това, големият идеалист не искаше да насочва вниманието на германеца към чисто материалните негови интереси. Нация, велика Германия, социална справедливост, граждански добродетели, готовност за саможертва в защита на една идеология – всичко това са духовни категории от много по-висше естество, отколкото е професията, като средство за прехрана. Материалният добив е много важен, но той трябва да бъде следствие, а не причина. Затова Хитлер насочи цялото си внимание към духовното обновление на народа и постави Движението си върху идеологична и идеалистическа основа. Не от професията и съсловието към нова държава, а обратното: от новия светоглед към ново устройство на обществото и държавата. Ето защо Хитлер вербуваше съмишленици, като ги оставяше професионално там, където са – ако националсоциалист членува или попада в една съсловна област, нека вътре в нея води борба, с цел да отслаби противниците и да привлича съмишленици. В тази основна точка, националсоциализмът се различава от италианския фашизъм, макар че иначе двете учения имат много общо помежду си.

Какъв *отзвук* идеите на Хитлер намираха *в народа* може да се съди и по развитието на броя на редовно записаните партийни членове и съмишлениците. Казахме, че партията започна със 7 члена. Когато членовете станаха 111, Хитлер се реши да излезе с публична реч. Към края на 1920 година – 3 000 души. След една година, числото се удвои. На 23 ноември 1923, когато правителството (след затварянето на Хитлер) разтури НСГРП, тя имаше 55 787 редовни членове. Без Хитлер, партията почна да се разнизва и да чезне, но след излизането си от затвора Хитлер я възкреси и

Движението започна с нова сила. В края на 1925, партията броеше 27 000 редовни членове. В края на следващата година – кръгло 50 000, в края на 1927 – 72 000, в края на 1928 – 108 000, в края на 1929 – 176 000, в края на 1930 – 389 000 и т.н. – През 1929 година Хитлер подхвана борба против приемането на плана Йънг. Подложен на народно допитване, законопроектът на Хитлер получи (в коалиция с някои други националсоциалистически фракции) 4 милиона и после 5 800 000 гласа. – През 1932 година Хитлер се кандидатира за райхспрезидент: Хинденбург получи 18 650 000 гласа, а Хитлер, 11 330 000 гласа, комунистическият кандидат Телман – 5 милиона гласа, а коалицията на дойчнационали и стоманени шлемове, Дюстерберг – 2 550 000 гласа. При втория тур – Хинденбург получи 19 350 000 гласа, Хитлер – 13 410 000, Телман – 3 700 000. Привеждам тези цифри, защото те са ярко доказателство за голямата популярност на Хитлер и за свободната привързаност на германския народ към него. Това напомняне е необходимо още и затова, защото по онова време, пък и няколко години по-късно, демократическата, марксистическата и юдео-масонската пропаганди бяха толкова силни, че набиха в съзнанието на мнозина и мнозина хора по света фалшивата коварна мисъл, че Хитлер е натрапник в Германия, диктатор и пр., и пр. Обаче, при наличността на тези цифри, независимо от много други обстоятелства, честният човек ще може лесно да си отговори на въпроса: по кой път Хитлер дойде на власт и е ли той народовластник, или това качество са монополизирани за себе си фалшификаторите на демократично-парламентарните избори в тъй наречените световни „демокрации“.

Не само любопитно, но и многозначително е, че комунистите се нахвърляха ожесточено върху националсоциалистите, но не и върху социалдемократите, макар че тези управляваха и би следвало комунистите да се борят именно против тях, за да насочат държавната политика иначе, или да завземат те властта. А и социалдемократическото правителство не ги преследваше радикално, освен когато червените прекаляваха или пряко заплашваха властниците.

В борбата си против Хитлер и Движението му, комунистите употребиха шаблонните средства, които ние познаваме и в България. Червената преса и устните агитации обсипваха личността и идеите на Хитлер с най-злокачествени и фантастични хули и клевети. Що се отнася до събранията му, които се посещаваха все повече и повече масово, комунистическата централа употреби последователно няколко средства: 1) Понеже мнозина комунисти посещаваха събранията просто от любопитство, но някои от тях се присъединяваха по убеждение към Движението, то централата забрани на своите привърженици да посещават националсоциалистически събрания. 2) Вследствие на това, събранията минаваха при пълен ред. Това не се хареса на червените големци и те заповядаха на хората си масово да посещават събранията, с цел да ги превземат или поне да смущават ораторите. Тоя варваризъм принуди Хитлер да си организира отбрана – така се сложи началото на SA и SS. 3) Понеже силата на Хитлер лежеше главно в неговата идеология, комунистическата централа започна да изпраща в събранията му свои „теоретици“, които да задават въпроси, да влизат в разисквания и спорове, да „изобличават“ и „провалят“ идейно националсоциалистическите оратори. Обаче резултатите от тези словесни състезания бяха толкова плачевни за комунистите, че те счетоха за благоразумно постепенно да ги изоставят.

За да пази свободата на събранията и на словото, Хитлер си организира „вътрешна полиция“ от здравеняци работници, студенти и бивши фронтови бойци. Когато тази категория защитници нарасна, даде и се невинното название

„гимнастически и спортни отделения”. Многобройни са случаите на брутални комунистически нападения с юмруци, палки, боксове и дори револверни изстрели. Вътрешната полиция винаги смогваше да изхвърли нападателите вън, но тогава се явяваше полицейският пристав на социалдемократическото правителство и обявяваше събранието за затворено, поради безредици... Но когато Хитлер веднъж разтури, през лятото на 1922, едно комунистическо събрание, съдилищата на демократичната Ваймарска република го осъдиха на един месец затвор. Невинните наглед, или мълчаливи предпочитания на комунисти пред националсоциалисти от страна на демократичното правителство, бяха почти обикновено явление. Ще напомним само още един случай: на 1 май 1923, комунистите устройха големи и дръзки манифестации навсякъде в Райха. За да намали впечатлението от тяхната организирана сила и за да ги разколебае, Хитлер организира в Обервиезенфелд край Мюнхен една грандиозна контраманифестация на своите бойни ядра. Комунистите бяха сериозно застрашени, но полицията, навреме уведомена, се яви да защитава „реда”, т.е. да спаси от поражение комунистите. Защо? Само, за да предотврати сбиването ли? Но тази защита на реда се даваше винаги там, където червените бяха застрашени. Нека не се забравят две обстоятелства: първо, евреи бяха водачи и двигатели, както на комунистите, така и на социалдемократическата Ваймарска република; второ „демократията” предпочита да има работа с комунисти, които всеки момент могат да бъдат обезвредени с полицейски мерки, отколкото с националсоциалисти, които стоят на неатакуеми национални и социални позиции, следователно мъчно могат да бъдат обвинени в противодържавност; които държавата и чието учение, ако бъде осъществено, ще удари капиталистическата буржоазия и властващата еврейщина в сърцето.

– Как Хитлер дойде до решението да завземе властта в Бавария, а оттам и в Райха, чрез национална революция?

На първо място, безотговорното и непоправимо поражение на властващата юдео-масонска и буржоазно-капиталистическа клика, която водеше държавата и народа от катастрофа към катастрофа.

На 9 ноември 1918 тази клика обяви една марксихеско-демократична революция, свали династиите, потъпка националното знаме, капитулира пред неприятеля и залъга народа с неискрени и нескопосани социални реформи. Оттогава насетне кабинетите семеняваха, но поражение политиката оставаше. Начело на Райха седеше марксистът Еберт.

Народното нещастие импулсираше Хитлер и неговите другари към все по-оживена политическа агитация. Масовите събрания следваха едно след друго. Централата беше в Мюнхен, но и в други градове и немски държави се образуваха националсоциалистически групи и клонове от партията. В края на 1920 партията се сдоба с печатен орган – „Фьолкишер Беобахтер”. В началото на 1923 година вестникът стана всекидневен и беше най-бойко списваният политически лист в Германия.

Засилването на агитацията дразнеше властниците. Засилването на Движението ги плашеше. Към края на 1922 и началото на 1923 година НСГРП беше забранена. Обаче униженията на държавата и народните нещастия не спряха. На 11 януари 1923 френски войски настъпиха в Рурската област. Правителството на плутократа Куно можа да отговори само с една пасивна съпротива в окупираната област, която мярка населението проведе със стоицизъм, обричайки се на мизерия и изтезания, но която не

даде никакви положителни резултати. Инфлацията започна с нова сила – марката се обезценяваше с часове и цените достигнаха астрономически цифри. Всички спестявания се прахосаха без остатък. Заплатите стигаха само за няколко дни от началото на месеца. Средното съсловие беше разорено. Чиновничеството и националистичната интелигенция понасяха мълчаливо големи душевни и материални страдания. Обща сиромашия обхвана целия многомилionen народ. И както в такива случаи, имаше едно затулено малцинство, което изкористяваше общонародното нещастие, за да трупа огромни печалби – това бяха борсови играчи, банкери, едри индустриалци и търговци, спекуланти от всякакъв сорт. В голямото си мнозинство тези хиени бяха евреи, но не липсваха и поеврейчени „демократи”. Една от странностите на либералната и социална демокрация – евреи и демократи причиняваха нещастията на народа, а **нак** евреи и демократи използваша това нещастие за свои партийни цели: защото и комунизмът и ноемврийската демокрация се водеха или дирижираха от юдеи и техни проводници.

Хитлер се почувства задължен да пристъпи към по-смели мерки, за да спаси народа от пълна разруха. Той реши да се посъветва със своите партийни другари и насрочи в Мюнхен първия партиен конгрес. Демократичното правителство го забрани. Само намесата на генерал фон Еп („същият, който през 1919 свали мюнхенската „съветска република”) накара властниците да разрешат конгреса, макар че го наблюдаваха полицейски твърде строго.

От чисто агитаторска дейност, Хитлер мина към политическа. Той сключи споразумение за съвместно действие с „Германската народна свободна партия”, която беше близка по идеи и имаше влияние в Северна Германия, където НСГРП беше или слаба, или забранена. Хитлеровите бойни отделения се съюзиха със сродни тям организации в една „Оперативна общност на родолюбивите бойни ядра”. Правителството настръхна. То повече наблюдаваше родолюбивата опозиция, отколкото чуждите окупационни войски. След една пламенна реч на Хитлер, се образува (15 юли 1923) внушително шествие на националсоциалисти и щурмови отряди. Без никакъв повод полицията се нахвърля върху стройните редици. След един месец плутократът Куно беше заместен с Щреземан, който мислеше, че с лоялност и покорство пред победителите ще ги омилостиви. Насрещу тази пораженска политика, Хитлер издигна щандарта на националното достойнство и на силата (Нека си спомним, че не политиката на Щреземановци, а политиката на Хитлер възвърна към Райха всички окупирани от враговете области, който факт ни показва, кой от двамата политици е бил на прав път още тогава). На 1 и 2 септември 1923, в Нюрнберг беше свикан събор на националсоциалистическите организации, които, под водачеството на Хитлер, се бяха обединили в един „Германски боен съюз”. На този конгрес се яви за пръв път генерал Лудендорф, за да засвидетелства своята духовна принадлежност към бойките националисти.

Наближаваше 9 ноември – денят на маркисческо-демократичната капитулация пред враговете – една дата, която Хитлер бе избрал за своите големи протестни манифестации. Но и главният комисар на Бавария, д-р фон Кар, се готвеше за противоудар.

Д-р фон Кар, с когото ще се запознаем по-отблизо след малко и за когото Хитлер често говори в своята защитна реч пред Мюнхенския народен съд, беше монархист по убеждение и националист от старата школа – бих казал, от ония патриоти, за които се

говори в един цитат от *Моята борба*. – Той беше баварски министър-председател и отначало се отнасяше към Хитлер, ту с въздържана симпатия за неговото родолюбие и противокомунистическа дейност, ту скрито-враждебно за радикалните му идеи. Когато политическите борби се изостриха и народното нещастие създаде запалителни огнища, патриотично-буржоазното баварско правителство реши да вземе смели мерки за защита на „реда“ и назначи своя председател д-р фон Кар за „главен държавен комисар“ на Бавария, с правото да упражнява пълната изпълнителна власт. Това беше чисто и просто диктатура. Какво направи този буржоазен диктатор? Забрани обявените от Хитлер 14 публични събрания, които трябваше да изразят народния протест срещу окупацията на Рур и други такива вътрешни и външни издевателства.

В същото време, червеният президент Еберт обяви военно положение в целия Райх и назначи военния министър генерал Геслер за върховен началник на всички въоръжени сили. Обаче баварският военно-областен началник генерал Лóсов се споразумя с фон Кар и отказа да се подчини на Геслер. Какво се криеше зад тази опасна игра? Хитлер скоро сполучи да узнае: баварски монархически сепаратизъм! Фон Кар покани Хитлер да му помогне в похода против социалдемократичния Берлин, вероятно срещу някои партийни облаги и участие в бъдещия кабинет. Обаче Хитлер отхвърли с възмущение предложението, защото разбра, че баварските сепаратисти искат да използват него – за да осъществят откъсването на Бавария от Прусия и от Райха. Тъкмо тази велика държавна идея бе главният двигател към опита за национална революция. Колцина знаят това? Ловката еврейско-демократична пропаганда съумя да внуши на целия свят, че опитът за спасителна национална революция е бил чисто и просто един несполучил преврат на властолюбци. Та и в самата Германия беше разпространено същото мнение – пишещият тези редове беше по онова време студент във Вюрцбург, само на няколко часа път с влака от Мюнхен; и въпреки тази близост, трябваше да мине известно време, докато от студенти-националисти узнае истината; а какво да се каже за по-отдалечените градове и за чуждите държави! Та и досега още мнозина, най-добросъвестно, не са на ясно с онези събития и продължават, може би по навик, да наричат опита за национална революция „пуч“.

На 8 ноември 1923, вечерта, по случай годишнината от социалдемократическата и пораженска революция, в салона на голямата мюнхенска пивница „Бюргербройкелер“ беше насрочено публично събрание, на което „демократическият“ диктатор фон Кар щеше да изложи политиката и отчасти планове на новото правителство. Залата беше препълнена. На подиума до трибуната беше поставена маса – до нея бяха седнали военният комендант генерал фон Лóсов и директорът на баварската държавна полиция полковник Зайсер, и др. Присъствието на тези господа трябваше да засвидетелства на слушателите, че зад оратора д-р фон Кар стоят войската и полицията.

Фон Кар започна една казионна реч, доволно неискрена и прикрито демагогска. Тя се развиваше по златната среда между истината и лъжата, и се стараше да внуши на слушателите надежда в едно по-добро бъдеще, което трябваше да бъде постигнато с полумерките на благоразумието. В това време, точно в 8 часа и 45 минути, в залата нахълта едно голямо отделение щурмоваци SA, начело с Хитлер.

В залата настана смут и глъч. С един револверен изстрел в тавана, Хитлер застави всички да замлъкнат, качи се на трибуната, измести побледнелия „диктатор“ фон Кар, и с кратка реч обясни смисъла на своята постъпка. Магьосникът на словото и носител на великогерманската идея запали възторг в душите на слушателите и сред виковете на

одобрение, Фюрерът прогласи националната революция и обеща, че след няколко минути ще обяви и новото национално правителство на Райха.

Хитлер покани президиума на събранието – фон Кар, Лóсов и Зайсер – на кратко съвещание в съседната стая. В този миг, трибуната се зае от Херман Гьоринг, който продължи да обяснява на събранието подбудите и задачите на националната революция. Междувременно бе повикан генерал Лудендорф, който скоро дойде и постави силите си на разположение на революцията.

Хитлер убеди президиума да го следва, в името на единния Райх и в смелата борба за спасението на германския народ. След постигнатото съгласие, Хитлер се върна в залата и от трибуната обяви новото правителство. Преди всичко, райхспрезидентът Еберт бе обявен за свален, още повече, че той не бе избран от народа, а натрапен от една пораженска революция. За свалено бе обявено и социалдемократичното правителство на Райха. На така опразненото място Хитлер прогласи новото национално правителство, като определи на първо време най-главните му представители, а именно: канцлер на Райха и шеф на правителството – Адолф Хитлер, върховен вожд на целокупната национална войска – генерал Лудендорф, имперски наместник на Бавария (дори в този тревожен момент Хитлер не е забравил, че Райхът трябва да бъде единен, а не разделен на федерирани отделни държавици!) – д-р фон Кар, министър-председател на Бавария – Ернст Фьонер, директор на полицията в Мюнхен и таен привърженик на Хитлер; райхсминистър на войната – генерал фон Лóсов и райхсминистър на полицията – генерал фон Зайсер.

Предоволна от постигнатото споразумение, запалена от великогермански възторг, публиката акламираше нестихващо новите оратори – Лудендорф, Фьонер, Кар, Лóсов и Зайсер – които от трибуната потвърдиха своето съгласие и изказаха благопожеланията си за успеха на националното дело.

Идеалистът беше повярвал и беше доволен. Сега вече можеше да се заработи за положителното въздигане на германския народ и на Райха. Той заспа кратък и спокоен сън. Но на разсъмване той узна със смайване и гняв за *измяната*. – Реакционерите Кар, Лóсов и Зайсер бяха работили през нощта. Подкрепени и донякъде насъсквани от висши баварски офицери и полицаи, те организираха контрареволюцията. Войската и полицията беше вдигната под тревога и заблудена по отношение на събитията. Хитлеровите привърженици Фрик (сегашният райхсминистър на вътрешните работи), тогава началник на тайната полиция и Фьонер бяха арестувани призори. Извършени бяха и други арести.

Какво направи Хитлер? Той се показва непоправим идеалист и безукорно честен апостол. Той прибягна до най-честното оръжие, вярвайки, може би, че с него ще победи най-коварното оръжие на изменниците. – Рано сутринта на 9 ноември, Хитлер почна да събира своите колони пред Бюргербройкелер и да подготвя своята мирна манифестация. Стройните колони минаха през много улици на града, приветствани от населението най-възторжено. Точно това очакваше народният водач – да се увери още веднъж и да покаже на изменниците, че народът е с него! Имаше ли смисъл това? За Хитлер – да, но за реакцията – не.

Националсоциалистическото шествие се отправи към Одеонплац, където е Военният мавзолей. Хитлер вървеше начело. До него бяха Лудендорф, Гьоринг и други

първенци на партията. Когато огромният площад се изпълни с националсоциалистически униформи, приветствените викове на националистическия Мюнхен бяха пресечени от чести пушечни и револверни залпове – полицията на реакционерите, подло скрита в ъглите, откри внезапно огън против мирно маршируващите националисти! Публиката се разбяга смаяна и ужасена, със силни викове на уплаха и възмущение. Стройните редици се окършиха, но останаха по местата си. 16 от тях паднаха мъртви на земята. Мнозина бяха ранени. Редовият другар на Хитлер падна смъртно ранен и повлече Хитлер, който силно контузи рамото си....

Върху мраморните плочи на опразнения площад останаха множество червени петна и локви кръв. Реакцията самодоволно повярва, че е удавила Движението в тази позорна кървава баня.

Сега до Военния мавзолей е построена открита гробница. В нея са поставени 16 красиво издялани каменни ковчези. Денят 9 ноември доби двойно значение за Движението и за целия германски народ. Дъждът отдавна е измил кървавите петна от мраморните плочи, но Фюрерът, който всяка година на този ден идва в Мюнхен да говори на своите милиони последователи и да се поклони пред гробницата на своите другари, може би още ги вижда. Така, апостолът на новия ред в Европа има своята Голгота.

След два дена, на 11 ноември 1923, Хитлер беше арестуван и затворен в крепостта Ландсберг.

Още в деня на кървавата баня, диктаторът фон Кар обяви НСГРП за разтурена. На следващия ден полицейски камиони спряха пред партийния дом и отнесоха цялата му покъщнина. Те търсеха списъците на партийните членове – които бяха се покачили на 55 787 души – за да ги изловят като престъпници. Под страх на строго наказание беше забранено всяко подновяване на партията и всяко нейно проявление. Въпреки това, тук и там се образуваха внушителни манифестации, които конната полиция свирепо разгонваше с камшици.

Без своя водач, партията бързо почна да чезне. Всеки партиен другар запази дълбоко в душата си националсоциалистическото верую, обаче в организационно отношение разпадането беше очевидно. Но реакцията не се задоволи с това – тя искаше да опозори Движението и изправи Водача на подсъдимата скамейка за предателство.

Обвинението беше грижливо и злъчно подготвено. Обаче и пленникът от Ландсберг готвеше защитната си реч. На 26 февруари 1924 реакцията и Напредъкът се срещнаха в мюнхенския „народен съд”. До Хитлер стояха и мнозина негови другари, обвинени в същото. Първото искане на Фюрера беше – да бъдат освободени другарите му, защото за всичко станало той поема върху себе си цялата отговорност.

Защитната реч на Хитлер беше дълга, изобилно подкрепена с фактически материал, еднакво мъдра и пламенна, отбранителна и нападателна. Той направи обстоен преглед на политическите събития от последните месеци на войната, до кървавата баня на Одеонплац. Картинно той изложи националната разруха, която именно е същината на предателството. И от само себе си дойде логичното заключение, че истинските предатели са свободни, че тях властта не ги държи отговорни, че те дори заемат най-големите постове в държавата, че предателство извършиха печалните герои

на пораженската ноемврийска революция, начело с Шайдеман и Еберт...

И стана чудо – обвиненият се яви в положението на обвинител. Позорът се обърна в триумф. Целият Мюнхен, цяла Германия, следяха със затаен дъх процеса и поглъщаха всяка дума на обвинения от реакцията идеалист. Името на Адолф Хитлер премина границите на отечеството му, премина океана и бе в устата на милиони хора – повече за клеветата и неправда, под влиянието на еврейската и демократическа преса, но все пак идеологията на националсоциализма за пръв път прояви своето универсално значение.

Много цитати биха могли да се направят от тази дълга и знаменита реч. Издадена изцяло на български език, тя би била не само един шедевър на съдебно-политическа защита, но и една темпераментна история на политическите, стопански и духовни прояви в Германия, пък донякъде и в цяла Европа, от края на световната война. Ние ще приведем само следните пророчески думи:

„...Аз вярвам, че ще дойде часът, когато народните маси, маршируващи под пречупения кръст, ще се съединят с тези, които на 9 ноември стреляха срещу нас. Аз вярвам, че нашата германска кръв не ще ни разделя за дълго... Един ден войската, офицери и войници, ще бъде на наша страна... Армията, която ние възкресихме, ще расте от час на час, от ден на ден, все по-бързо. Именно в сегашните дни аз имам гордата надежда, че един ден ще дойде часът, когато тези разпръснати тълпи ще се наредят в дружини, дружините в полкове, полковете в дивизии; че старата кокарда ще бъде извадена от праха; че старите знамена отново ще заплющят над нас; и че тогава ще дойде помириенето, пред последния и справедлив Божи съд, пред който ние сме готови да се явим...”

Мъчителният процес завърши на 1 април 1924, когато съдът, може би със смутена съвест, прочете присъдата – Адолф Хитлер бе осъден, за предателство, на 5 години строг тъмничен затвор.

Горд със своето мъченичество, фанатично уверен в правотата на своето дело и дори с насмешка Хитлер посрещна строгата присъда и пое пътя към Ландсбергския затвор. Там той не падна духом нито миг. И когато бе пуснат на свобода, той донесе на своите другари две съдбоносни ценности: първата част на *Mein Kampf* и волята да възобнови Движението.

ХИТЛЕР – СЪЗДАТЕЛ И ДУША НА ДВИЖЕНИЕТО

Какво е бил Хитлер за Партията се вижда най-ясно в два момента: когато тя се лиши от него и когато той се възвърна към нея.

В началото на април 1924 Хитлер беше затворен в крепостта-затвор Ландсберг, на реката Лех, Горна Бавария. Там той остана до 20 декември същата година, когато беше преждевременно пуснат на свобода „за добро поведение”.

Макар че имаше възможност да държи известна връзка с първенците на Партията, все пак тя почна да слабее и да се разнищава. Обявена за нелегална, тя можеше да съществува идейно, само ако нейните членове биха се приютили временно към незабранени сродни партии. Това и стана. Обаче това подслоняване се извърши не под

ръководството на една мъдра воля, а под знака на едно мълчаливо разколничество – първенците в различни области на Райха действаха почти на своя глава, защото между тях нямаше нито един общопризнат голям авторитет, който да им се налага непринудено. Та дори и дисциплинираните шурмоваци от SA се разпръснаха по същия начин, още повече, че те бяха особено строго преследвани от правителствените органи. Това разнизнаване на Партията съвпадна с едно временно подобряване на общото положение в страната – Доусовият финансов план облекчи кризата и неговото въздействие беше надценено от жадуващото за отмора и спокойствие общество.

Един външен израз на тази политическа психоза е резултатът от парламентарните избори на 7 декември 1924 – в Райхстага попаднаха само четирима национал-социалистически представители, а преди това бяха (по коалиционната листа) 32.

Първата работа на Хитлер, след излизането от затвора, беше да влезе в пряка връзка с партийните си другари и да възобнови Движението. Когато подготвителните работи бяха привършени, Хитлер обяви, на 27 февруари 1925, в историческата зала на мюнхенския Хофбройкелер, възобновяването на НСГРП. Същевременно той заповяда възобновяването на своята политическа гвардия – SA и SS.

Нека споменем още две малки подробности, които допълват характера на Фюрера. Веднага след пускането му на свобода, той посети баварския министър-председател и настоятелно го помоли да се застъпи за освобождаването на другарите, които бяха осъдени заедно с Водача си и още излежаваха наказанието. Второ, макар че всичките си сили и време Хитлер посвещаваше на Партията, той отказваше да получи от партийната каса, каквото и да било възнаграждение за личната си издръжка. Продължавайки да живее в най-голяма оскъдица, той посрещаше нуждите си с малките хонорари, които получаваше от своята журналистическа и писателска работа. Такъв си остана Хитлер и после, когато канцлерският пост му предложи богата заплата; такъв е и сега, когато огромното съкровище на Райха стои под неговите заповеди. Както сега, когато неговите приходи са значителни от постоянните преиздавания на *Моята борба* (досега са пласирани над десет милиона екземпляра), така и тогава когато хонорарите бяха минимални, Фюрерът отделя от личните си средства за партийни, благотворителни и културни цели. Нито сянка от човешка алчност или осигуряване занапред – неговото семейство е германския народ, неговото бъдеще – съдбата на Германия. В това отношение, Хитлер е единствен в политическата история на света. Той е жив и жигосващ пример за всички големи и малки „народни” лидери и шефове на плуто-демокрациите. Той представлява един рязък завой във водаческата личност изобщо – *пъв последовател на собствените си идеи*. Колкото едно общество е повече изложено на съблазни, толкова повече то желае неговия водач да бъде възплъщение на добродетел. У своя водач народът желае да вижда тъкмо онези качества, към които той се стреми, или които би желал да притежава, но не може да се издигне до тяхната висота.

Следващ стария си организационен принцип – че не количеството, а качеството е меродавно – Хитлер заповядва презаписване на членовете. И понеже времената бяха тежки, в Партията се върнаха само най-доблестните. Тях именно търсеше Фюрерът, защото множеството ще се полепи отпосле, било както лавината увлича снеговете, било както мидите се налепват по дъното на кораба. – След образуването на кадровото ядро, започна постепенно прииждане на все нови и нови членове. Мнозина комунисти се присъединиха искрено към Движението. Мнозина от сродни партии. Мнозина от други,

далечни, дори враждебни групировки. След Хитлер, най-голям майстор на привличане се показа д-р Гьобелс. И този процес беше много естествен – Движението постоянно нарастваше, но от къде се вземаше този прираст? Нали идваше от други партии, които отначало са били безразлични към него, или са се считали за негови противници? Въпреки този постоянен приток от чужди елементи, Движението остана вътрешно крепко и напълно еднородно, защото неговите кадри бяха много здрави, защото духът бе много силен и трето, защото съмишлениците идваха, когато Партията беше в опозиция, когато беше дори преследвана, когато да бъдеш националсоциалист значеше: да се изложиш на присмех, да бъдеш заплашен с уволнение, ако си чиновник или работник, да бъдеш бойкотиран, ако си търговец, да бъдеш гледан накриво от силните на деня. А всичко това значи, че новите членове на партията бяха съмишленици, а не изпълзвачи.

Две седмици след възобновяването на Партията, баварското правителство забрани на Хитлер да държи публични речи. Наскоро същата забрана се разпростря върху Прусия и няколко други държави на Райха. Обаче в държавниците Тюрингия, Бюртемберг, Брауншвайг и Мекленбург-Шверин, свободата на словото не беше ограничена. Вън от това, само Хитлер не можеше да говори, а неговите сътрудници имаха свободата да разнасят учението му по германските земи; и макар, че полицията често пъти им правеше мъчнотии, те все пак можеха да будят народа и да критикуват правителствената политика. В това именно време се появиха като апостоли някои от първенците на Партията, например д-р Гьобелс в Берлин, д-р Лай в Рейнската област и мн. др. Д-р Вилхелм Фрик (сегашният вътрешен министър на Райха), заедно с мнозина други националсоциалисти, беше член на Райхстага и ползвайки се от депутатския имунитет, водеше борбата и проповядваше новата идеология.

Много мъчнотии, мизерии и всевъзможни противодействия бяха устройвани на Хитлер и на Движението изобщо. Но истината ни задължава да признаем, че все пак Движението можеше да съществува и да се развива, не само благодарение на своята вътрешна жизнеспособност, но и на демократичния режим, осигуряван от Ваймарската конституция. Когато някое правителство упражняваше насилие върху свободата на словото, на печата, на сдружаванията и пр. и спъваше развитието на Партията, то биваше гузно – не само поради общата слабост на противонационалното правителство и на демокрацията изобщо, но и защото „демократите” съзнаваха, че изтеглят почвата под краката си, щом като нарушават осветените от конституцията демократични свободи. Насилия имаше, но те бяха временни. Иначе не можем да си обясним редица факти, например, че на Хитлер беше все пак позволено да възобнови една партия, която само преди десетина месеца се е опитала да извърши революция и която продължаваше да изповядва същите идеи и същата програма. Дори и шурмовите отряди на Движението бяха възобновени, макар и с известна предпазливост. В Райхстага и в земските ландтаги седяха значителен брой националсоциалистически депутати и не криеха, даже високо демонстрираха своята партийна принадлежност, но парламентарното мнозинство не посегна да ги касира.

През лятото на 1922 година, Хитлер устрои публично събрание, на което остро говори против законопроекта за защита на републиката, пред повече от 60 хиляди слушатели, сред Мюнхен, на Кьонигсплац. Няколкостотин шурмоваци, въоръжени, със знамена и две музики начело, маршируваха из улиците. Камиони с униформени шурмоваци демонстративно кръстосваха града. Същото ставаше в стотици други градове на Райха. Походът срещу Кобург, на 14 октомври 1922, и уличните сражения с

комунистите, при бездействието на полицията и войската. Най-последно, преждевременното освобождаване на Хитлер от затвора, макар и под силния натиск на общественото мнение, макар и при скритите симпатии на мнозина добри германски националисти – все пак е един значителен факт от режима на Ваймарската конституция. Нека си зададем въпроса негативно – какво би станало, ако Хитлер беше осъден на смърт за предателство, на доживотен затвор или на десет години? Какво би станало, ако Движението беше поставено извън законите и никакво възобновяване не би било позволено? Какво би станало, ако Хитлер и неговите най-способни сътрудници бяха под постоянен полицейски терор? И още много подобни въпроси биха могли да бъдат поставени.

Отговорът е, че умиращата демокрация нямаше сили да се самозащитава. Като престарял организъм, тя произвеждаше болезнени скокове, които я отравяха – едно политическо самоотравяне. Нейните вътрешни противоречия, прикривани век и половина, вече станаха прекалено явни и неотстраними. Тя се самонаричаше демокрация, т.е. народовластие, а за да се запази, трябваше да се бори срещу народа и то със средства, които тя винаги, поне на теория, е отричала – с отнемане личните и народни свободи, с насилия, с диктатура. Нейните опити, да се приспособи към новото време, излязоха несполучливи. Тя трябваше да се самоотрече и да запази властта, или да остане вярна на себе си и да загине от вътрешна слабост. Разните видове „демокрации“ в Германия се бориха дълго време, употребиха позволени и непозволени средства, но нищо не помогна. По логиката на политическата история, националсоциализмът победи „демокрацията“ с нейното оръжие. Тази борба е интересна за наблюдателя на съвременната криза на демокрацията. Тя е и един важен етап в политическото развитие на Хитлер, като водач на германския народ. Затова ние ще я изложим накратко в следния откъс.

ПАРЛАМЕНТАРНИ БОРБИ

От край време, винаги и досега, Хитлер е бил против либерално-демократичния парламент и против парламентаризма изобщо. Обаче, след разтурянето на Партията и спирането на партийния вестник, след отнемането свободата на словото и събранията, след подлагането националсоциалистите на полицейски терор – борбата можеше да продължи само с легални средства, най-важното, от които беше да се влезе в Райхстага и в земските парламенти и там, използвайки депутатския имунитет и парламентарната трибуна, да се бичуват недъзите на управлението и да се проповядват идеите на националсоциализма. Ето защо, Хитлер разреши на своите привърженици да се кандидатира за народни представители, но им внуши строго: да не забравят, че задачата им е **да използват оръжията на демокрацията за борба против самата нея** и че никога не трябва да се оставят да бъдат съблазнени от парламентарната заблуда. Макар и членове на парламента, те трябва да си останат антипарламентаристи.

Тези напътствия на Фюрера бяха винаги строго спазвани от всички националсоциалистически депутати и членове на земски правителства. И коалирането с други партии беше разрешено при същите условия – всяка коалиция трябваше да бъде само средство за доближаване **към цялостното завладяване на властта**. Макар и в съюз със сродни партии, националсоциалистите са длъжни да си останат националсоциалисти и **да не жертват нищо от своята политическа идеология**. С една дума: коалиция, като техническо средство, но без идейни компромиси.

Характерно за духа на либералната и социална демокрация е, че тя приемаше всякакви компромиси, наричаше ги с гордост „гъвкавост“ и не се смущаваше от нащърбяването на основните си принципи – за нея важното беше да прескача по-лесно временните препятствия, да се изплъзва от опасностите на момента и да дочака благоприятното време, когато ще може да блъсне съюзниците си в пропастта. Така една паянтова стара къща се пропуква от земетресенията, но не се събаря. За дървениците в нея е достатъчно да имат къде да се подслонят и запазят. С този дух на вечни и всякакви компромиси, демокрацията действително е успявала много пъти да се запази от проваляне през течение на своето 160-годишно съществуване. Тя е правела отстъпки на цезаризма, на социализма, на църквите, на временни властодръжци, на всички и на всичко, но винаги е пазела зорко само едно: **„свободата“**, *т.е. парламентарната демагогия в политиката и свободния капитализъм в стопанството.*

Когато правителствата на Райха или на федерираните държави връщаха свободата на словото и събранията (отнемане и връщане на свободата беше обикновено явление за тогавашните правителства), Хитлер свикваше общогерманския партиен конгрес – ту в Мюнхен, ту във Ваймар, най-често в Нюрнберг – за да обхване пряко със своя дух първенците на Движението, да уеднакви гледищата и да вдъхне нова вяра в крайната победа.

Майските избори на 1928 година вкараха в Райхстага 12 националсоциалистически депутати. Срещу 491 депутати, това беше нищожно число, но като начало беше задоволително. Посегателствата на министрите върху чиновници националсоциалисти, на фабриканти върху работници, на търговци и банкери върху служители, създаваха озлобление и засилваха редовете на Движението. Бруталните и понякога кървави нападения на комунистите държаха духа на националсоциалистите винаги в бойна готовност. Агитациите продължаваха, ту чрез публични речи, ту в печатните органи, ту от уста на уста. Обаче, необходимо беше някое голямо събитие, за да се оживи борбата и да се направи предимно политическа. Това събитие беше Планът на Йънг. Той наистина беше едно хитроумно заробване на германския народ. Хитлер майсторски разкри всички гънки на плана, където плутократичните демокрации бяха скрили истинските си намерения. Агитациите ставаха все по-разпалени. Хитлер изработи един „Законопроект на свободата“ и поведе борба, с цел проектът да бъде поставен на народното допитване. Лозунгът беше, че всеки министър, който би поел нови трибутни задължения към силите-победителки, трябва да се счита за народен предател. Правителството всячески се стараеше да отклони плебисцита, но под натиска на общественото мнение, го прие. Обаче целта беше наполовина постигната – 4 милиона граждани при първия тур и близо 6 милиона граждани при втория тур гласуваха за предложението на Хитлер. Законопроектът пропадна, но Хитлер провери силите си. Всеки, който беше гласувал за неговия националсоциалистичен проект, вече се беше доближил до него идейно!

Годишнината на Версайския диктат се ознаменуваше редовно с големи националистични манифестации от хитлеристите. Полицията нападнаше манифестантите, понякога много жестоко. Но битите и ранените ставаха фанатици, а родолюбивото гражданство ги отрупваше с мълчаливи симпатии. Мнозинството манифестанти бяха работници и студенти. Пораженческата демокрация беше стигнала до там, че поддиректорът на берлинската полиция беше чист евреин – Бернхард Вайс. В много други административни служби се бяха присламчили евреи и поеврейчени

сектанти, които, със свойствената на расата им свирепост, нападаха и преследваха националсоциалистите. Окуражени от негласната подкрепа на някои висши „демократически“ чиновници, комунистите вършеха изстъпления, от които най-лошото от тях беше жестокото убийство на студента националсоциалист Хорст Весел – възторжения поет на Движението. През януари 1930 той бе нападнат от комунистически функционери в жилището му и прострелян. След 5-седмично боледуване, младият идеалист почина от раните си. А когато множество другари, съидейници и граждани тръгнаха след ковчега му към гробищата, командваната от евреин полиция нападна шествието с бичове. Нападнатите отвърнаха с камъни. Една популярна шурмова песен и до днес напомня за Хорст Весел, за неговите палачи и за победата на неговите идеали.

Между това, броят на редовните партийни членове растеше от ден на ден в цялата страна. Агитацията се разпалваше. Идеологията на Движението обхващаше все по-големи народни маси. Всичко националистично, борческо и идеалистично се събираше спонтанно около Хитлер. И легалните успехи не оставаха назад. В Кобург националсоциалистите взеха повече от половината мандати в градския общински съвет. В парламента на държавицата Тюрингия те спечелиха 6 депутатски места и чрез коалиране с някои националистически групи, успяха да образуват националистическо правителство в столицата на Тюрингия – Ваймар. Д-р Вилхелм Фрик стана министър на вътрешните работи. Партията вече имаше и един свой министър. Това се случи през 1929. На следващата година изборите в държавицата Брауншвайг донесоха значителна победа на Движението и партиецът д-р Францен стана министър на вътрешните работи. Броят на редовните членове нарасна на близо 400 000, а на безработните – на близо четири и половина милиона души. Новите избори за Райхстага покачиха числото на националсоциалистическите депутати от 12 на 107. Това значи, че за Движението бяха гласували 6 и половина милиона избиратели.

Юдеите се загрижиха сериозно. Те започнаха да укоряват приятелите си демократи, марксиста и масони, че не вземат достатъчно строги мерки против Хитлер и Движението му. Инструмент в ръцете им стана райхсканцлерът Брюнинг. Той пожела да се „обнови“ според момента и преустрои кабинета си под фирмата: „Кабинет на фронтните войници“. Обаче юдейско-демократичната хитрина не измами никого, освен някои изпользвачи на политическата конюнктура – жалката и навсякъде разпространена глутница от чакали и лешояди, които догризват остатъците от лъвския лов, или пируват с труповете на падналите борци след сражението.

Въпреки парламентарните скокове на Брюнинг и компания, старият национален герой Хинденбург, в качеството си на държавен глава, покани на аудиенция Хитлер. Това беше важно указание. Опасността, значи, ставаше още по-голяма. Тогава демократът Брюнинг забрани политическите униформи и подгони националсоциалистите. За да покаже, че и той ратува за новото и националното, Брюнинг образува коалиция и я нарече „Железен фронт“. Разбира се, названието не можеше да превърне гнилото дърво в стомана. Нито заимствуването на принципи и лозунги можеше да измами някого. Борбата продължи. Една година след забраната на униформите, НСГР Партия имаше 806 000 записани членове, а на следващата година числото им надхвърли един милион. Не можеше да се угаси туй що не гасне: народният стремеж към по-добри бъднини.

Всички извършени мизерии не забраниха на Брюнинг да покани Хитлер на

приятелски разговор и да му предложи сътрудничество: да се гласува конституционен закон, по силата на който мандатът на райхспрезидента Хинденбург да се продължи и така да избегне предстоящия президентски избор. Хитлер, верен на своята природа и своето учение, отблъсна всички облаги от предложението компромис. Нещо повече: той се хвърли в една смела борба – постави своята кандидатура за райхспрезидент.

По-горе ние споменахме за броя на получените гласове. Ще подчертаем още веднъж, че на 10 април 1932 година германският народ даде: за Хитлер 13 410 000 гласа, за символа на стара националистична Германия фелдмаршал Хинденбург 19 350 000 гласа, а за комунистическия кандидат Телман 3 700 000 гласа. Цифрите са достатъчно красноречиви.

Хитлер заяви, че се бори не срещу стария маршал, но срещу системата на Брюнинг, която се крие хитро зад широкия му гръб. Нека се напомни, че изборите станаха при неравни условия: правителството използва за своя кандидат всички държавни средства, а на Хитлер бяха сторени много и много мъчнотии; например забраниха му да си служи с радиото за изборна пропаганда. За да замести широкия район на радиото, Хитлер употреби едно ново агитационно средство – самолета. С цел да използва силата на личния досег с избирателите, Хитлер хвърчеше от град на град и изнасяше по няколко речи дневно, на грамадни разстояния. Така, в продължение на една седмица, той произнесе 21 речи, в различни централни градове. За парламентарните избори в Прусия, които бяха произведени две седмици по-късно, Хитлер говори по същия начин в 25 града, в продължение само на 7 дни.

Демокрацията вече не можеше да се крие зад красиви паравани. Макар че зад Адолф Хитлер стояха 13½ милиона избиратели, т.е. близо половината от германския народ, правителството на Брюнинг се възползва от формалната победа на численото „народовластие“ и започна да преследва Националсоциалистическото движение. Облеченият в диктаторски права военен министър Грьонер забрани, на 13 април, сиреч три дни след като народът гръмогласно даде на Хитлер толкова голямо доверие, гвардията на Движението: щурмоваците SA, които го пазеха от комунистически нападения. Но нито тази забрана, нито хилядите административни шикании, не можеха да спасят прогнилото правителство, което си въобразяваше, че липсата на опора в народа може да бъде заместена с формалните опори на администрацията. Понеже националсоциалистите създаваха силата си, правителствените мерки предизвикаха безконечна верига от големи и малки стълкновения.

Най-после властолюбивият Брюнинг дотегна и на покровителя си Хинденбург. Брюнинг беше принуден да си подаде оставка. Райхспрезидентът покани на разговор Хитлер. Цяла Германия изтръпна – всички очакваха, че Хитлер ще бъде натоварен да образува новото правителство. Но моментът за основни реформи още не беше дошъл, според мнението на стария Хинденбург. Той сметна, че е полезно да се изживее един междинен кабинет и натовари водача на националистическата опозиция, Франц фон Папен, за райхсканцлер.

Франц фон Папен отмени забраната на SA, позволи на Хитлер да си служи с радиото и прекрати гоненията на националсоциалистите. Марксихеското правителство в Прусия беше свалено със сила, по заповед на райхсканцлера. Райхстагът беше разтурен, за да се извърши ново и свободно допитване до народа. Агитационната енергия на Хитлер надмина всякаква представа – в продължение на две седмици той

държа речи в 50 града!

Новите избори дадоха на Движението 230 депутати. Райхспрезидентът повика Хитлер и му предложи поста вице-канцлер. Хитлер си спомни принципите, с които бе закармил партията си: никакви идейни компромиси, никакви полумерки! Другарите му бяха възхитени, когато той отказа.

Правителството на фон Папен продължи да управлява, като изразител на миролюбивата буржоазия, която цени спокойствието си и пази дребните си лични интереси – ето защо политиката на правителството се състоеше в осигуряване на едно търпимо положение от днес за утре. Никакъв борчески дух, никакви реформи, никакви смели мерки за разрешаване на парливите въпроси. Едно характерно за всеки умиращ режим положение.

Безработицата беше достигнала най-високата си точка. Отчаянието беше почнало да обхваща народните маси и да ги тласка към крайности. Външните врагове продължаваха да унижават Германия. Комунистите вилнееха. Но правителството искаше ред и спокойствие. В този дух, най-важното мероприятие беше издаването на един декрет за ограничаване терористичните действия – буржоазията не искаше да бъде смущавана от постоянните разпри и сбивания между националсоциалисти и комунисти. Съществената разлика между двете идейни течения сякаш нямаше значение – и декретът постави на равна нога комунисти и националсоциалисти: смутители на реда и нищо друго! Към това пораженско поведение на правителството се прибави един инцидент, който доведе до открита вражда между националсоциалисти и управляващата коалиция. В Силезия, петима буйни щурмоваци SA убили, при схватка, един родоотстъпник. За това им деяние, въз основа на специалните правителствени мероприятия и на юдео-демократичните насъсквания, петимата младежи бяха осъдени на смърт. Милиони националсоциалисти не можеха да си представят, как е възможно животът на един предател да бъде запластен с живота на петима родолюбиви младежи! Как може, питаха се хитлеристите, правителството да ни поставя наравно с родоотстъпници и предатели? И борбата за спасяване живота на петимата другари се превърна в пламенна борба против самото правителство. Начело на борбата стоеше, както винаги, самият Фюрер.

Междувременно, новоизбраният Райхстаг се откри на 30 август 1932. Пораженството на буржоазното правителство се прояви още веднъж, чрез един символичен акт: Райхстагът бе открит под временното председателство на еврейката болшевичка Клара Цундел-Цеткин. Срещу тази провокация се изправи внушителната фигура на Херман Гьоринг, кавалер на най-високия военен орден за храброст и заслуга „Пор льо Мерит“. Гьоринг беше избран за председател на Райхстага – от 587 депутати за него гласуваха 367.

Канцлерът фон Папен разбра, че не ще може да си образува мнозинство и вместо да подаде оставка (както повелява демократичния парламент), той започна да работи за разтурянето на Райхстага. Гьоринг предугади замислите на фон Папен и предизвика блям на правителството: 512 гласа бяха подадени против правителството и само 42 за него. Въпреки това, обаче, райхсканцлерът прочете указа за разтурянето и потъпка парламентарния режим, за който уж се бореше. Параванът беше – ново допитване до народа.

Изборната агитация беше много разпалена, особено от страна на националсоциалистите. Със самолет Хитлер посети повече от 50 града, в продължение на две седмици и държа по две до четири речи дневно пред масово посетени събрания. Хиляди националсоциалистически оратори и агитатори разнасяха по всички германски градове и села думите и идеите на своя Фюрер. Срещу този възторжен поход на идеализъм и младежка сила, правителството и неговите тъмни съюзници поставиха в действие главно две присъщи на режима средства: всички инструменти на държавната администрация и *клеветата*. Лицемерните парламентаристи обвиняваха Хитлер в парламентаризъм, т.е. в отстъпление от основните си принципи. Нечистите средства дадоха своя резултат: Националсоциалистическото движение загуби 34 мандата. Буржоазната реакция ликуваше. Тя беше толкова опиянена от „поражението” на Хитлер (впрочем той пак имаше 196 места в Райхстага), че не забелязваше дори увеличаването на комунистическите мандати с 11. Какво от това, че 6 милиона германци са гласували за еврейско-руския болшевизъм – важното е да се смаже Хитлер, който иска основни реформи и заплашва да засегне личните интереси на „родолюбивите” буржоа. Ето още едно доказателство за нашата теза, че умиращата демокрация предпочита да си има работа с комунисти, но не с национал-социалисти и фашисти.

Райхсканцлерът фон Папен скоро се увери, че и второто допитване до народа не му е подобрило положението. Той видя, че не може да се образува парламентарно мнозинство, и подаде оставка. Райхспрезидентът фон Хинденбург повика Хитлер, два дена, след като Папен бе поднесъл оставката си, т.е. на 19 ноември 1932. Верен на парламентарния режим, или търсец преходни форми за изживяване кризата, старият фелдмаршал предложи на Хитлер канцлерския пост, но при условие да си създаде парламентарно мнозинство, т.е. да образува коалиционно правителство. Обаче Хитлер остана верен на своите политически убеждения и отказа да влиза в коалиция с чужди на идеологията му партии. Държавният глава, старият предводител на въоръжения германски народ, трябваше да последва истинската воля на народа и да даде властта направо, а не да прехвърля отговорностите върху едно неотговорно парламентарно и опартизанено мнозинство. И при втората си среща с райхспрезидента, на 21 ноември 1932, Хитлер пак остана непоколебим.

На сцената изпъкна, както обикновено става в такива случаи, едно трето лице – политиканстващият генерал фон Шлайхер. Той следваше горе-долу политиката на фон Папен, гледаше да е добър с всички, където може, отлагаше опасностите и кризите от днес за утре. Но само с тази разлика, че искаше да прокарва една слаба политика със средствата на военна диктатура. Разбира се, интригите и клеветата не бяха изоставени.

Когато Райхстагът отново избра за свой председател първия сътрудник на Фюрера – Херман Гьоринг, райхспрезидентът и райхсканцлерът трябваше сериозно да се замислят. Генерал Шлайхер, обаче, пожела да бъде едновременно диктатор и парламентарист – той поиска указ за разтурянето на Райхстага, като че ли имаше кой да му даде доверие. Обаче Хинденбург отказа. За фон Шлайхер не оставаше нищо друго, освен да подаде оставката си. Два дена след това, на 30 януари 1933, райхспрезидентът покани при себе си Адолф Хитлер и най-после, му повери поста райхсканцлер – шеф на бъдещото правителство.

Няма да говоря за неописуемия възторг на националсоциалистите и на всички истински националисти в цяла Германия. Ще подчертая само два факта, че Хитлер и

Движението се наложиха „отдолу”, че получи властта по законен начин, че преди да завладеят държавната власт, те завладяха народната душа; и второ, че Херман Гьоринг, първият помощник и заместник на Фюрера, който сега е председател на Райхстага, не е достигнал това обществено и служебно място по благоволенieto на един властодържец, а го е извоювал с най-благородното средство в политиката – чрез свободното убеждение на народа. Адолф Хитлер, съмишлениците му и Движението изобщо, се издигнаха до върха на държавната пирамида по пътя на конституционалния парламентаризъм – следователно, те го отрекоха не защото им бе лично неудобен, но по чисто идеологични причини. И тъкмо тук е тяхната морална сила.

След всичко това, само едно еврейско-демократично нахалство може да твърди – от десет години, та и досега, – че Хитлер е узурпирал властта. Ние ще припомним след малко, че и като пълен властник в държавата, Хитлер продължаваше да се крепи на народното доверие и да го търси при всеки критически случай, а не да бяга от него, криейки се зад разни конституционни и други такива форми, както често прави, именно, парламентарната демокрация.

ДЪРЖАВНОТО УТВЪРДЯВАНЕ НА ДВИЖЕНИЕТО

Както Хитлер, така и възпитаните в негов дух националсоциалисти гледаха на властта като средство за осъществяването на партийната програма. И понеже това беше една революционна програма, беше необходимо революцията да се проведе до край и властта да се обсеби цялостно. Първоначално Хитлер беше принуден да влезе в коалиция със сродни партии, на първо място с Германската национална народна партия и със Стоманените шлемове, чиито шефове – д-р Хугенберг и Франц Зелдте – станаха министри в кабинета на Хитлер. Впрочем, кабинетът имаше само трима националсоциалисти: самият Хитлер, Гьоринг и д-р Фрик. Опозицията беше силно обезпокоена, но не напълно обезоръжена. Най-дръзки бяха комунистите и евреите – между многото техни насилия се числят и няколко убийства на националсоциалисти. На 27 февруари комунистите подпалиха Райхстага, за да внесат смут и във връзка с чуждестранната юдео-масонска и демократическа преса, да компрометират новото правителство още преди да е започнало реформите си.

На тези и на още хиляди провокации, Хитлер отговори с най-спокойното и най-силно оръжие – народното доверие. По негово искане Хинденбург разтури Райхстага на 1 февруари и насрочи изборите за 5 март, все същата 1933 година. Нестихващите изстъпления на разните видове марксистични принудиха правителството да постави конституционните свободи на Ваймарската конституция под контрола на държавата. Това първо ограничаване на либералистичните субективни публични права се извърши с наредба за защита на народа и държавата от 28.2.1933.

Новите избори дадоха следния резултат: националсоциалисти 288 мандата, социалдемократи 120, центрумът 73, дойнационали и стоманени шлемове 52, комунисти 81. Последните бяха изцяло касирани. Коалиционното „правителство на националната концентрация” разполагаше със 123 гласа мнозинство. Душата на правителството беше Хитлер, комуто германският народ даде в изборите повече от 17 милиона гласа.

За да даде външен израз на скъсването с парламентарните традиции и на

възвръщането към великото историческо минало на германския народ, Хитлер устрои едно тържествено откриване на новоизбрания Райхстаг в историческата „Гарнизонна черква” в Потсдам, където почиват костите на Фридрих Велики, където са подслонени победоносните знамена на пруските полкове и множество чужди знамена, пленени в славни сражения. На 21 март 1933, тихият Потсдам бе пробуден от фанфарите на националсоциалистическите легиони. Пораженската ноемврийска революция бе прогонила едрите пруски гренадири и по каменните улици, където някога отекваха звънките стъпки на войнишките ботуши, сновяха само редки минувачи. Сега историческото градче на великия крал и на пруските кайзери възкръсна за нов живот – синовете и внуците на някогашните гренадири се явиха в нови униформи и с нови знамена. Полетът на старите германски орли бе подхванат отново във вечното символично движение на пречупения кръст.

Тук райхсканцлерът Хитлер, пред лицето на райхспрезидента фелдмаршал фон Хинденбург и в присъствието на народните избраници, произнесе с рядко красноречие своята програмна реч – възвестителка на нова епоха. Тук Фюрерът възвести най-същественото в новия ред – образуването на една **народна общност**, като основа на бъдещата нова държава и като резултат от новия общонароден светоглед. В заключителните думи на речта си, Хитлер даде смисъла на народната общност – „Ние искаме да възстановим единството на духа и на волята у германската нация. Ние ще изградим една истинска общност из отделните германски племена, съсловия, професии и класи. Тази общност трябва да извърши онова справедливо изравняване на жизнените интереси, което е необходимо за бъдещето на целия народ: от селяните, от гражданите, от работниците, трябва отново да се образува един единен германски народ!” Това значеше, на първо място, премахване марксистическата класова борба и либералистичната борба на „свободните” икономически сили.

Създаването на народната общност, която е изходна точка на цялото националсоциалистическо държавно и социално преустройство, повелява да се отстрани с твърда ръка всичко противодействащо. Може да се каже, че тъкмо от този момент започва прилагането на практика, осъществяването на Хитлеровата идеология. По искането на Фюрера, Райхстагът, събран на редовно заседание в залата на Кролопер на 23 март, с необходимото за такива случаи $\frac{2}{3}$ мнозинство, гласува един закон, който упълномощаваше правителството да издава, вместо парламента, всякакви закони, дори такива, които изменят конституцията. За законопроекта гласуваха 441 депутати, а против – 94. Благодарение на този закон-пълномощие, Адолф Хитлер можа, сравнително лесно и в кратко време, да реформира цялото държавно устройство в духа на своята партийна програма и на своя светоглед.

Нека ми бъде позволено тук да направя едно малко пояснение из областта на конституционно-правната наука, за избягването на твърде чести грешки, които се правят волно или неволно.

Ваймарската конституция определяше, че нейното изменяване може да бъде извършвано от обикновения законодател, т.е. от Райхстага, но със закон, гласуван и приет с $\frac{2}{3}$ мнозинство. Ето защо, честите дори систематични нарушения на Ваймарската конституция от страна на законодателното правителство – повечето негови закони-декрети бяха противни на буквата и духа на Ваймарската конституция – трябва да се смятат за правомерно изменение на конституцията. Ето защо, от формално гледище, имаме на лице не чисто и просто нарушение или незачитане на основния

закон, а неговото последователно изменение. В никакъв случай това закономерно нарушаване духа и буквата на Ваймарската конституция, от страна на Хитлеровото правителство, не може да се постави на равна нога с отменяването например на Видовденската конституция от страна на крал Александър Сръбски през 1929 година, или с каквото и да било частично, временно или „виртуално” отменяне на някои конституционни норми, без да бъде самата конституция обявена за премахната (което би означавало революция и заменяването и с нова), а чисто и просто като се взема от нея само онова, което е угодно на едно правителство. В развитието на националсоциалистическото преустройство дойде един момент, когато меродавните среди в политиката и науката заявиха, че Ваймарската конституция е напълно отречена и отменена, понеже противоречи на национал-социалистическия дух и светоглед. Но през междинния период в конституционното развитие на Третия Райх, от Ваймарската конституция оставаха в сила онези членове, които не бяха изменени или отменени от новото декретно законодателство на правителството и които не бяха в противоречие с основните начала на национал-социализма.

Първата работа на Хитлеровото правителство беше да превърне Райха от федерация в единна държава. Това, което не се отдаде на мнозина средновековни кайзери и което Бисмарк извърши само наполовина, Адолф Хитлер постигна напълно само за 8 месеца – на 31 март 1933, бе издаден първия закон за тази цел, а през нощта на 12 ноември патриотичната германска младеж свали граничните стълбове, които отделяха федерираните държави една от друга и така символично премахнаха изкуствените феодално-династични граници между общото и единно германско отечество.

В единната германска държава трябваше да живее единен и единомислещ германски народ. Затова, логично бе да бъде отстранено всичко, което разединява – на първо място *политическите партии*, които от край време си бяха поделили народа, т.е. избирателите, на политически феоди. Обаче, преди да посегне да разтури партиите, Хитлер много правилно реши, че трябва да затвърди властта си напълно. За тази цел той предприе няколко мерки, най-важните, от които са следните:

1. Още с идването на власт, д-р Вилхелм Фрик, в качеството си на вътрешен министър на Райха, много ловко съумя да заеме почти цялата полицейска власт във всички федерирани държавици, включително и там, където правителството още не бе в ръцете на националсоциалистите.

2. Като първа мярка към обединяването на Райха, се пристъпи към премахването на земските държавни министерства, като тяхната правителствена власт бе изцяло прехвърлена върху райхснаместника (щатхалтера) – по един за всяка отделна държавица. За наместници Хитлер назначи авторитетни и сигурни националсоциалисти.

3. На 7.6.1933 беше издаден „Законът за възстановяване на професионалното чиновничество”. Целта на закона беше да прочисти чиновническия кадър от некомпетентни, политически неблагонадеждни и неарийски служители. Интересен е чл. 2: „Чиновници, назначени след 9 ноември 1918, без да са притежавали законния служебен и образователен ценз, или другите необходими качества, трябва да бъдат уволнени” – това бяха любимците на пораженската ноемврийска революция, които използваха тежкото затруднение

на държавата, за да се настанят противозаконно на добре платени и влиятелни служби.

4. Работничеството беше идеологично подготвено за националсоциализма, но все пак трябваше да бъде изтръгнато от марксистическите организации и включено в националсоциалистическите кадри. Ние споменаваме по-горе, че Хитлер не пожела да образува националсоциалистически синдикати, а препоръча на своите последователи да останат там, където са и да работят в своята среда. Тази работа беше спечелила едни, разколебала други, разклатила трети. Първи май 1933 беше тържествено отпразнуван, не като ден на „робите на труда” и на класовата борба, но като гордо чествуване на националния труд и на народното обединение в една духовна и стопанска общност. Марксистическите лозунги бяха превъзможнати с много по-добри лозунги. Не с мъка, а с радост работниците напускаха старите червени знамена и се нареждаха под новото червено знаме с пречупения кръст. Промяната предварително беше извършена в умовете и чувствата. Затова на следващия ден щурмовите отряди не срещнаха голяма съпротива, когато, по заповед на комитета за защита на германския труд, нападнаха клубовете на марксистическите и социалистическите синдикати и ги завзеха, а шефовете им задържаха под стража. Всички останали синдикати се подчиниха доброволно на новата власт. По този начин, още на 5 май 1933, работничеството беше обединено и организирано в мощна националсоциалистическа *общност* „*Германски трудов фронт*”, начело с д-р Лай.

5. Най-упорита в борбата си против Националсоциалистическото движение се оказа Социалдемократическата партия, която се ръководеше и вдъхновяваше от марксисти и евреи. За да се бори по-успешно против новото правителство на Райха, тя премести своя щаб в Прага. Това предателско държание улесни работата на Хитлер – на 22 юни, все същата 1933, правителството обяви Социалдемократическата партия за разтурена, а по-видните ѝ лидери, които продължават да тровят народа с агитациите си, бяха арестувани. – След 6 дни, Демократическата държавна партия се саморазтури. На 27 юли Германската национална партия реши да се постави под водачеството на Хитлер. Германската народна партия и Центрумът се саморазтуриха доброволно на 4, респ. 5 юни. Стоманените шлемове сметнаха, че нищо не ги дели от Движението и се присъединиха към него безрезервно още на 25 юни. След това, на 14 юли 1933, бе издаден закон, който забраняваше образуването на нови партии.

6. Първите сътрудници на Фюрера бяха назначени на ръководни постове в държавата – това беше необходимо, за да може програмата на Движението да се провежда еднообразно, компетентно и *искрено*. Като прозорлив държавник, Хитлер прие новопокръстените националсоциалисти, защото и те бяха германци, защото целта на Движението беше да увлече всички немци в своя поток и така да образува германската народна общност, обаче, никой сериозно не помисли да даде ръководни постове на новодошлите, защото това значеше да се минара, или поне да се постави на несигурни основи, провеждането на Хитлеровата идеология и изграждането на новата държава.

След всички тези успешно завършени мерки, Фюрерът Адолф Хитлер тържествено обяви, че националната революция е привършена и че започва епохата на

усиленото и планомерно творчество. И както винаги в съдбоносни случаи, Хитлер пожела да се допита до народа и да провери, дали наистина е действал съгласно народната воля, дали вярно е бил неин върховен тълкувател. За тази цел Райхстагът беше разтурен и новите избори насрочени за 12 ноември 1933. Резултатът беше съкрушителен за враговете на Хитлер и особено за парламентаристите на числената демокрация. Задачата им беше доста трудна – те, които век и половина смятаха, че законно упражняват държавната власт, щом са получили повече от половината изборни гласове, сега започнаха пискливо да отричат народовластието на Хитлер, макар че той получи 92,2% от всички подадени гласове, т.е. повече от 40 милиона гласа. От този момент започна лицемерният плач на световните либералисти за „демокрация” и „свобода”, който плач продължава и досега.

ВЛАСТТА КАТО СРЕДСТВО ДА СЕ СЛУЖИ НА НАРОДА

От първия ден на поемането и утвърждаването на държавната власт в свои ръце, Хитлер я е употребявал само в служба на народа и на неговата държава. Същият хитлеристки дух движи в делата им и всички негови сътрудници. Затова нова Германия осъществи редица големи обществени дела, които доскоро се считаха от цял свят за невъзможни, а реализирането им – за някакво чудо. Наистина, много и много от делата на националсоциалистическа Германия са необясними за либералистичния, спекулативно-капиталистически и егоистичен стар свят. И понеже той няма сърце да разбере *новото*, затова го отрича неубедително, но упорито. Когато най-после видя, че с голо отрицание, с клеветничество и с пасивна съпротива не ще може нито да задуши новото в Германия, нито да се предпази от постепенното му навлизане в неговия собствен дом, старият свят организира днешната война. Целта е – да се затрие апостолът на новото, да бъдат унищожени последователите му, да бъде поругано и забравено учението му. След близо две хилядолетия, евреите подхващат нов поход срещу *истината*.

Невъзможно е в една кратка и предимно идеологична биография да бъдат описани, дори само споменати, всички велики обществени дела, които Хитлер и неговите сътрудници осъществиха за благо и величието на германския народ и за пример на всички други културни народи. Ще обобща само със следните думи: програмата на националсоциалистическото движение не беше средство за завземане на властта, а искрено поставена цел, свещен обед пред народа и историята, за чието изпълнение властта е само средство – тежка повинност, отговорно служене на най-висш политически идеал.

В своите речи Хитлер обича да се връща често към началото на своето управление и да припомня колосалните трудности и пречки, с които е трябвало да се бори. Ние сме съвременници на тези събития и те още са пресни в паметта ни, та не е необходимо да ги изброявам. Достатъчно е да ги обходим мислено още веднъж, но от висотата на Хитлеровата идеология и личност, за да ги видим в истинската им същина и величавост.

Хитлер и неговите сътрудници изпълниха всички обещания, които дадоха на германския народ. Обединиха всички немци в един велик Райх. Не само възвърнаха на победена Германия престижа на равноправието, но я издигнаха на първо място в световната йерархия и я направиха водач на Нова Европа. И не само това – тя стана

освободителка на поробени в ХХ^{-ия} век народи: словаци, хървати; македонски, добруджански и тракийски българи намериха отново свободата си, след като векове напразно се бориха за нея. Събитията по света ни подсказват, че и други народи в Азия и Африка скоро ще изпитат възвишеното удоволствие да живеят в своя свободна национална държава. Така от вътрешно-германско, *чудото на Адолф Хитлер* стана европейско и се мери да стане световно.

ВОДАЧЕСКИЯТ ПРИНЦИП И НОВАТА ДЕМОКРАЦИЯ

Мнозина честни в мисълта си хора се питат – как е възможно Хитлер да е против демокрацията, когато той самият е излязъл из недрата на народа и държи по-пряка и по-искрена връзка със своя народ, отколкото който и да е председател на демократична република по света? – И все пак Водачът на Третия Райх отрича демокрацията, макар че демо-крация значи буквално народо-властие.

Преди всичко, трябва да бъдем наясно с термините. Демокрацията не е единично понятие, защото има няколко вида демокрации. При *пряката* демокрация например, всеки пълнолетен гражданин се явява в народното събрание лично, участва в разискванията и гласува. Така е било в древна Атина, в северноамериканските колонии отначало, в някои швейцарски полукантони и досега. Поради многобройността на модерните държави и по други причини, тя е напълно изоставена в демокрацията на ХІХ век, наречена либерално-парламентарна, но един добър остатък от нея са плебисцитите и референдумите, с които Фюрерът често си служи, когато желае да провери народната воля и да установи дали и доколко той я изразява в действителност.

Нашата демокрация, която се има предвид, когато се произнася този термин, е тъй наречената в науката *представителна* демокрация. Тя почива върху презумпцията, че решенията на парламента са чисто и просто воля на народа! Нейните теоретици и практически изпълзвачи избягват да си поставят следните въпроси – та дори поставянето им от други, обявяват за ерес! Но някои от тези възражения настойчиво искат отговор и те са следните:

1. Решенията на парламента, които се презумират за волята на суверенния народ, са в действителност решения на едно случайно и временно мнозинство, против което се е борила опозицията, която също така е част от народа;

2. Че понякога самите избиратели не са съгласни със своите избраници и изразяват несъгласието си в автентични форми: протестни събрания, партийни и други резолюции, печат и частни писма, шумни митинги и пр. Обаче, всички тези несъгласия имат само политическо значение и не са подкрепени с никаква законна (юридическа) санкция, защото

3. Демократичната конституция отхвърля императивния мандат и забранява на депутатите да приемат от избирателите си задължителни инструкции; защото народният представител е напълно независим в решенията си от своите избиратели и от обещанията, които им е дал; защото избирателното тяло не може да оттегли доверието си и да лиши своя избраник от депутатския мандат преди изтичането срока на легислатурата; защото, след изборния ден, юридическата (законно задължителната) връзка между избиратели и избрани се скъсва;

4. Демократично-парламентарната държава е по необходимост партийна. Ноторно е, че партията се налага на избирателите, а партийните бюра или шефовете се налагат на партията. „Суверенният“ избирател изпълнява пред урната едно чуждо решение, с което, може би, не е съгласен, но партийната дисциплина е превила волята му. Във всички демокрации беше така, без изключение. Безволието на избирателя е особено подчертано в най-старата демокрация, Съединените щати, където тръстовете и масонските ложи предопределят изборните резултати. Народният суверенитет е само една сянка, ако не подигравка. Някои казват уж по-мекко: „илюзия на народовластие“!

5. Хитроумията на многократно изменяните избирателни закони, във всички демократични държави, имат за цел да превият народната воля в полза на правителството, ако не и да я фалшифицират.

6. Предизборните партизански пазарлъци и корупцията нямат нищо общо с народните интереси... И още много би могло да се настави в тая обвинителна редица.

Всичко това, и още много друго, младият Адолф Хитлер пряко беше наблюдавал във Виена и Мюнхен, пък и за западните демокрации отдалече, особено след първата световна война, когато започна тежката криза в парламентаризма. В тънка наблюдателност и благородно възмущение той изложи своето схващане за либерално-парламентарната демокрация в *Моята борба*, в множество статии и речи.

Както отбелязахме още в началото на тази библиография, Хитлер отрече демокрацията, не защото тя е народовластие, а заради нейните пороци, заради лицемерното ѝ народолюбие и практическа негодност. – „Ето защо, заключава той, **този вид демокрация** (diese Art von Demokratie) стана инструмента на онази раса, която крие истинските си цели от слънчевата светлина и ще ги крие винаги занаяпред. Само евреинът може да величае една институция, която е мръсна и лъжовна като самия него“.

Много точно Хитлер се изразява: „този вид демокрация“, защото има и други видове народовластие, по-добри от еврейското, както той се изразява. Хитлер не скрива към коя управителна форма клонят симпатиите му: – „Срещу тази демокрация, пише той в *Mein Kampf*, се възправя истинската старогерманска демокрация, която избираше водача със свободен избор и го оставяше да поеме върху себе си пълната отговорност за своето действие или бездействие. В старогерманската демокрация не се изискваше гласуване и болшинство при решаването на отделни въпроси, а само решението на единния водач беше достатъчно, обаче той отговаряше за своето решение с имота и живота си“. Но някой би възразил, че никой не би поел такъв голям риск. – „Слава Богу, че е така, отговаря Хитлер. Та тъкмо в това се заключава смисълът на старогерманската демокрация: че не първият властогонец и безсъвестен партизанин ще дойде по криви пътища да управлява сънародниците си, но че поради самата тежест на отговорностите, негодните и слабоволните ще се отстраняват сами“.

Първите учители на либералната демокрация, които бяха идеалисти, учеха, че тя ще даде възможност да достигнат до управлението най-добрите и най-годните народни синове, така че, в своята неподправена същина, демокрацията е оптимокрация, т.е.

управление на най-добрите. Тази цел на управителния подбор остава същата, днес и завинаги. Разликата е там, че старата демокрация искаше да дойде до подбора чрез нумерическия избор, а новата или „старогерманската“ демокрация предлага пътя на свободно посочената и постоянно поддържаната от народа единична и природно издигната личност, която решава сама, но носи цялата тежест на личната отговорност. Тук, именно, се корени водаческият принцип, върху който е изградена в националсоциалистическа Германия цялата държавна организация, а не само властта на Фюрера. Всеки националсоциалист, комуто е поверена някаква ръководна служба, голяма или малка, е сам той водач на поверените му народни другари, а същевременно е последовател на един поставен над него водач. Всички пък са подчинени на единния Водач на германския народ и на неговия Райх. Каква е тази нова или водаческа демокрация? Ние ще я поставим за изследване в две отношения: първо, доколко е действителна връзката между Фюрера и неговия народ, т.е. по какъв начин е заменен либералистичния принцип на изпитване народната воля чрез периодични избори, както и вземане на решения с числено мнозинство; и второ, какво е отношението между старата и новата демокрация в областта на стопанството и на социалните отношения?

От самото начало и досега, властта на Фюрера е безгранична и неговата воля е върховен закон. Той е несменяем държавен глава, който сам си назначава заместника, ако и когато желае. В негово лице е съсредоточена цялата държавна власт, включително учредителната, т.е. той създава не само законите, но и конституционните норми. Той самовластно назначава и уволнява министрите и висшите магистрати. Той е върховен вожд на всички въоръжени сили. Той дава насока и тон на цялата вътрешна и външна политика. Дълг на всеки държавен служител и гражданин е, не само да изпълнява законите, но и да действа в духа на волята на Фюрера. По този начин, цялата държава, в нейния публичноправен и обществен живот, носи печата на негова духовна природа. Затова е правилен изразът на някои учени и публицисти, които наричат националсоциалистическа Германия „das Reich des Führers“. С една дума той би бил абсолютен некоронован монарх, ако не би бил Фюрер на германския народ, т.е. ако не основаваше властта си върху водаческия принцип.

Но що е водаческият принцип? – Непосветените или недобросъвестните отговарят просто: диктатура.

Нищо по-повърхностно от този отговор. Ще посоча само две очевидни доказателства за пълното единство между Водач и сътрудници, между Партия и народ. А това пълно единство изключва съдържанието на диктатурата, като едностранно и самоволно заповядване и действие.

Пред своите първи сътрудници, политическите ръководители на Райха, Фюрерът каза (12.09.1935) следните многозначителни думи:

*„Вие сте политическите офицери на германската нация. Вие сте свързани с мене на живот и смърт, както и аз съм свързан с вас. Не **един** е овладял Германия, а всички общо са овладели своята родина. Един спечели вас, а вие спечелихте народа. **Един** победи със своята воля и вие победихте с вашата воля. Аз можах да овладя Германия благодарение на оръжието, което бе изковано в Национал-социалистическото движение и във вашите организации...”*

Такова е отношението на всевластния Фюрер към неговите безусловно нему

подчинени сътрудници: взаимно зачитане, взаимна вярност и доброволно единодушие. Към това доктринерно отношение между Водач и водени се прибавя искрената обич и сърдечна привързаност на Фюрера към неговите сътрудници и идейни другари, която обич и привързаност извиква и у тях същите чувства. Така се установява оная духовна общност, без която националсоциализмът остава неразбираем.

Това пълно единство между Водач и водени, между Фюрера и германския народ, което във взаимната германска искреност и вярност отива до ирационалната завършеност на едно мистично цяло, е сполучливо изразено в следното стихотворение на Балдур фон Ширах:

HITLER

*Ihr seid viel tausend hinter mir,
und ihr seid ich und ich bin ihr.*

*Ich habe keinen Gedanken gelebt,
der nicht in euren Herzen gebet.*

*Und forme ich Worte, so weiß ich keins,
das nicht mit eurem Wollen eins.*

*Denn ich bin ihr, und ihr seid ich,
und wir alle glauben, Deutschland, an dich!*

ХИТЛЕР

*Вий сте много хиляди след мен,
но вий сте аз и аз съм вие.*

*Не съм имал нито една мисъл,
която да не е трепвала във вашите сърца.*

*И когато говоря, няма дума,
която да не е съгласна с вашата воля.*

*Защото аз съм вий, и вий сте аз,
и всички ний вяваме, Германио, в тебе!*

Какво е отношението на Фюрера към народа? То е отношението на жреца към божеството. Народът е първичното, същественото, върховното – всичко съществува от него и за него. На тази тема Хитлер се е връщал много и много пъти. Тук ще цитирам само изявлението му от 3 септември 1933, няколко месеца след завземането на властта:

„Ние не искаме нищо за себе си, но всичко за нашия народ. Ние не искаме нищо да извоюваме за себе си, но всичко за Германия. Защото ние сме временни и преходни, а родината трябва да бъде вечна.” Досегашното 9-годишно управление на Хитлер и на Националсоциалистическата партия потвърди напълно тези думи. Животът на Адолф Хитлер е действително един живот за Германия. Но това не е присъщо само на Водача – има велики монарси, особено от епохата на просветения абсолютизъм, които също така, или до голяма степен, са живели само за своя народ, например Фридрих Велики. Съществената разлика е там, че Фюрерът не управлява въз основа на старото божествено право, нито поради еднократен и неотменим народен избор, нито на друго подобно основание, а е чисто и просто свободна и постоянна еманация на народната воля. Наистина, Фюрер и народ са свързани с мистичните връзки на пълното взаимно разбиране и доверие, но този мистицизъм, който е неизбежен в политическите отношения, добива видими външни форми и се утвърдява чрез искрения стремеж на Фюрера да бъде винаги верен тълкувател на народната воля, т.е. да взема решенията си така, както би ги взел народът като едно цяло и при пълно разбиране на своите исторически интереси и реални възможности. Никакви други, освен интересите на народа, не могат да бъдат преследвани. Практиката показва, че Фюрерът и райхсканцлер е установил като правило да взема решенията си, след като е изслушал докладите или мненията на сътрудниците си, следователно, неговото решение се явява по същността си като пречистен от вътрешно просветление синтез, а не като едностранно взето и заповеднически изказано решение. Ето защо, всеки вижда в

безусловната заповед на Фюрера своето собствено решение, само че по-съвършено и осенено от интуицията на гения.

Но не само най-близките сътрудници, нито само близките партийци, но и целият народ трябва да се отразява в духовната личност и управителната воля на Фюрера. Единомислието се улеснява от единството на светогледа, от искреността на взаимното разбиране, изобщо от съществуването на народната общност.

Народната воля е меродавна в националсоциалистическа Германия. Но тази народна воля не се проявява в аритметичния сбор на подадените бюлетини, а лежи чиста и неподправена в народната душа. Народът в Германия не е викан на периодични избори, за да кажел, уж, как желае да бъде управляван. Лицемерието на либерално-демократичната демокрация, или илюзията на народовластието, както се казва по-меко, е напълно и откровено премахнато. Националсоциалистическата демокрация е новото народовластие, което, както излагаме, се осъществява по съвсем нови начини. Национал-социалистическата водаческа държава е една народна общност – една нова правноустройствена и народоорганизационна форма, която логично изисква нов вид управление. Народната общност има цел и воля, които само призваните народни синове и велики творци могат правилно да схванат и да осъществят.

Водаческият принцип не е формалноправно установено господство на една личност. Властта на Водача е свързана с историческа отговорност пред народната общност и затова тя се крепи изключително върху народното доверие, дори одобрение. От време на време, особено при вземане важни и съдбоносни решения, Хитлер се обръща към народа с плебисцит или избор, за да провери доколко духовната връзка между него и народната общност е здрава и пълна. Ето няколко доказателства:

1. Непрекъснатият растеж на Хитлеровите последователи и то във време на опозиция, когато Хитлер, сам преследван, не можеше нищо материално-ценно да даде, нито да обещае на последователите си.

2. Новите избори за членове на Райхстага през лятото на 1932, когато Хитлер беше в опозиция, донесоха на Националсоциалистическата партия 230 мандата, избрани с 13 700 000 гласа.

3. След поемането на властта, макар и в коалиционно правителство отначало, Хитлер произведе нови избори за Райхстага и постави себе си начело на листите във всички избирателни околии, за да бъде изборът един плебисцит. Народът му даде 17 300 000 гласа или 44% от всички избиратели.

4. Макар и взел властта, Хитлер никога не се е страхувал от народа, а напротив, винаги охотно и с вяра е отивал към урните на проверката. След плодовете на неговото 8-месечно управление, Хитлер произведе нови избори, които му дадоха пълното народно доверие – 92% от всички подадени гласове. Оттогава насам, този процент, до който не е достигнало нито едно демократично-парламентарно правителство в света, не е спадал, а е отивал още напред.

5. Много характерно е допитването на народа от 10 април 1938. Тогава Хитлер се обърна към избирателите със следните думи: „Германският народ трябва днес още веднъж да провери, дали одобрява всичко, което аз и моите сътрудници извършихме през нашето 5-годишно управление”. Резултатът от

допитването беше потресаващ за всички лъже-демократи по света – 99% от гласовете бяха за Фюрера.

Никога в историята не имало по-пълно *единство между водач и народ*. Затова чудните постижения на Адолф Хитлер в полето на стопанството, социалната справедливост, всестранните области на културата, народното възпитание, духовното и материално издигане на целокупния германски народ не са никакво чудо, в смисъл на случайна конюктура, както твърдят враговете на националсоциализма, но са *логическа последица от цялостното осъществяване на националсоциалистическата идеология*. Втората логическа последица беше издигането на германската войска, от поражението в 1918 година, до светкавичните победи в сегашната война. Геният на Адолф Хитлер извлече из народния дух най-храбрата, най-добре обучената, най-добре въоръжената и гениално командваната армия на всички времена и на всички народи.

За да завършим скицата на новата демокрация, трябва да се спрем върху стопанската страна, която съществено определя и социалните отношения.

Известно е, че либерално-парламентарната демокрация беше създадена в края на XVIII столетие от Третото съсловие (буржоазията) на Англия, Съединените щати и Франция, от където се разпространи – пак с помощта на буржоазията – и в другите страни на Европа и Америка. Тук не е възможно да изложим политико-философската основа на либералната демокрация и да изтъкнем нейните вътрешни противоречия, а само ще напомня, че нейните създатели вложиха в нея своя материалистично-утилитарен светоглед и чрез осветяването на политическия и стопански индивидуализъм, гарантираха най-добре своите съсловни интереси, на първо място: свободното развързване на спекулативния частен капитал. Но всичко това беше ловко скрито зад една блестяща от престорен идеализъм завеса. Примамливият, но кух по съдържание лозунг: „Свобода, Равенство, Братство” бе разтръбен по четирите краища на света като ново евангелие. Тръбачите не са млъкнали и до днес в някои държави и групи, макар че и те самите, доколкото са искрени сами със себе си, вече не вярват в своята музика.

Националсоциализмът сам по себе си, е пълно отрицание на буржоазния либералистичен светоглед с неговото престорено народовластие, личен и съловен егоизъм, узаконено ограбване на труда от капитала и пр. Много пъти Хитлер е изтъквал лицемерното народолюбие и народовластие на либералната демокрация, която той обикновено нарича „западна демокрация”, като характерна за капиталистическите държави западно от Германия и отвъд океана. Но никога той не е изразявал тези си мисли така релефно, така дълбоко и откровено, както пред берлинските оръжейни работници, на 10 декември 1941. Тази реч на Фюрера е откровение на реалната му стопанска и социална политика, на плановете му за Германия (която, обеща той, ще направи сто процента националсоциалистическа след войната), за нова Европа и за света. Тя е идейната ликвидация на престарелия политически и стопански либерализъм. Тя е пътят към истинското народовластие, което ще донесе на човека, на народа и на народите, не само формално равенство пред законите, но и равенство в съдържанието на тези закони, а оттам и мечтаната социална справедливост.

Няколко основни мисли от тази знаменателна реч ще ни изяснят още повече становището на Хитлер – защо той отрича западната демокрация и каква е *неговата демокрация*, която той нарича народна общност и народно управление в една

водаческа държава.

В западните демокрации народът не е фактическият първенец – истинските управници са няколкостотин капиталисти, или както се казва в Германия: „горните десет хиляди”, т.е. демократическата аристокрация, стопански привилегированите. Те искрено се интересуват от народа, само когато има избори, та да си осигурят парламентарното мнозинство за още една легислатура. Зад завесата на демокрацията се е разположил егоизмът на едно охолно малцинство. Един пример: оръжейната индустрия на Англия – люлката на демокрацията и парламентаризма – е дала на акционерите си през изтеклата година: 76, 80, 95, 140 дори 160% годишен дивидент! Същевременно „противо-демократичната” Германия е позволила само 6%; всичко над този максимум автоматично е отишло в полза на държавата, т.е. на производителната народна общност.

„Обвиняват ни, продължава Хитлер, че потискаме свободата. Да, отговаря той, ние отричаме всекиму свободата да богате за сметка на общността. Индивидът няма право да разполага напълно свободно с това, което съставлява общонароден интерес. Който разполага разумно, оставя се свободно да стопанствува, но който действа с оглед само към своя личен интерес, среща намесата на националсоциалистическата държава”.

„Държавите на свободния спекулативен капитал са обявили демокрацията за свещена. Не зная, пита се Хитлер, дали и за народите им тя е такава; зная само, че е недостоен онзи строй, който оставя едни хора цял живот да се трудят, за да изкарат оскъдната си прехрана, а други да тънат в излишества, без да работят нищо продуктивно. В националсоциалистическата държава, напротив, производителните работници са на висока почит и са добре платени; само за търтеи няма място в нея! Западните демокрации натрупаха огромни количества злато, което ограбиха от други държави или изсмукаха от труда на своите народи. Сега те воюват, за да задържат златния стандарт на своята монета. Германия няма злато, но тя има труда на своя народ и противопоставя това живо злато на мъртвия и греховен метал. И става чудо, което показва накъде отива светът – валутата на демокрациите пада, а марката е по-ценна от парите, защото с нея се купуват потребните стоки”.

„Ето, казва Хитлер, ето как ние строим един нов свят, един свят на задружния труд, на общия дълг, на взаимните подпомагания... Ние създадохме една държава, която стопански и политически се различава от западните демокрации. В нашата държава **народът определя насоките** на своето водачество”. Народните маси са организирани в Партията, от която се излъчват нагоре лицата, които ще заемат най-високите постове. Не се изисква нито знатен произход, нито лични връзки, нито ходатайства – „Аз съм най-достоверният документ за това!” казва Фюрерът, надсмивайки се тънко над родовата и парична аристокрация, която фактически управлява народите на западните демокрации. Хиляди храбри и способни редници от действащата германска армия станаха офицери. Хиляди даровити деца на бедни родители се учат и възпитават в образцови училища и пансиони на държавни разноски, и се подготвят да заемат един ден отговорните служби в държавата, която ще продължава да се гради отдолу нагоре.

„Колко е хубаво, заключава Хитлер, да се бори човек за осъществяването на такъв идеал!” А какво е отвъд, в демокрациите? Там хората се борят, за да умножат капиталите си; борят се за богатство, за семеен имот; борят се за егоистични цели. И в

тази борба народът е само средство към главната цел”.

Стара и нова държава, стара и нова демокрация – ето *два свята*, основно различни и затова непримирими! Ако идеологията на националсоциализма проникне и у народите на западните демокрации, свършено е с господството на сега управляващите слоеве. – „Признавам, казва Хитлер, че един от тези два свята трябва да загине. Ако загине другият свят, тогава *народите ще станат действително свободни*”.

Тази цел на Адолф Хитлер – да събори света на престореното народовластие, на личния егоизъм, на спекулативния капитал, на илюзорната свобода, на формалното равенство, а на тяхно място да изгради държавата на народната общност – коалира плутократичните държави против месията на новия ред. Затова в победата на германското оръжие ние виждаме победа на новата идеология, която не само ще увековечи в самата Германия, но ще обхване духовете и на другите народи, ще преобрази мирогледа им, ще преустрои стопанството и социалните им отношения, ще реорганизира държавата и управлението.

РЕЧИТЕ НА АДОЛФ ХИТЛЕР

Свободната говорима реч винаги е била неговата стихия. И затова той я предпочита пред другите изразни средства на мисълта си. Не само защото ораторският талант му е присъщ по природа, но и защото опитът го е научил, че само живото слово може да завладее масите и да ги увлече в желаната посока. – „Силата, пише той в *Mein Kampf*, която е тласкала големите религиозни и политически лавини в историята, е била, от край време, само чаровната мощ на живото слово. Широките маси на един народ се овладяват само със силата на речта.” Но не достатъчно само да се говори, нито дори да се говори хубаво – необходимо е да се предизвика народно движение, което да бъде „вулканическо изригване на човешките страсти и на душевни вълнения”. И по-нататък: „Само буря от гореща страст е в състояние да обърне съдбата на един народ; но страст може да пробужда у другите само този, който сам я има в гърдите си. Тя, именно, внушава на оратора думи, които, като удари с чук, отварят портите към сърцето на един народ”.

Такава може да бъде изповедта само на един роден голям оратор. Макар добър журналист и автор на *Моята борба*, Хитлер определя на книгата второ място. Според него, перото има за задача „теоретично да обоснове” едно народно движение или да постулира принципите му. Самото движение, обаче, се започва и поддържа чрез живата реч. Писмената агитация подготвя почвата, разяснява, задълбочава идеите, обработва умовете на интелигенцията и после подпомага делото на устната агитация.

Искрен и откровен, както винаги, Хитлер разкри пред всички, още от началото на своята политическа кариера, своя метод. Но издадената тайна не послужи на враговете му, защото никой друг не притежава дарбата на неговото ораторско изкуство.

Като всеки самороден гений, Хитлер донесе със себе си една нова реторика. Неговите речи не са гладки и симетрични като полирана шахматна дъска. Неговите думи, фрази и мисли приличат на блокове, пламъци и лава, които излитат из кратера на един вулкан и свободно падат наоколо, разтърсват съзнанието и завладяват с примитивната си мощ и красота. В речите на Фюрера няма онази изискана форма,

която характеризира салонните оратори и доближава речите им до цветистия стил на политически стихотворения в проза. Думите на Фюрера наистина приличат на удари с чук по затворените порти на нашето съзнание и сърце. Целта му не е да гали слуха ни, а да нахлуе и завладее.

Макар и бликащи с първична сила и освободени от преднамерени украшения, речите на Хитлер не са лишени от добре скроена архитектурника и планово изпълнение. Всичко е наредено така, че на края да се постигне максимума на желаната цел. А тази цел е преди всичко: да се спечели доверието на слушателите, да се раздвижат всичките им скрити героични сили, да им се внушат проповядваните идеи и да се спечелят за борбата. И понеже Хитлер е твърдо убеден, че едно политическо движение може да успее само когато спечели народните маси, той е популярен и достъпен. Успехът на всяка своя реч той мери „с влиянието, което тя е упражнила върху народа”, върху народните маси.

Но само достъпност на изложението не е достатъчно. Необходимо е да се разбира изтънко и дълбоко народната душа, за да ѝ се поднесе най-подходящото за нейното пробуждане, обнадеждаване, въоръжаване. Тук Хитлер е ненадминат майстор. Така например, той избра за своя прицелна точка Версайския диктат, защото в него се съдържаша всички необходими за едно голямо политическо движение елементи – погасената народна чест, стопанска разруха, неизброими душевни и материални страдания и т.н. Но да се сочи само нещастieto не е политическа дейност – необходимо е да се посочи изходът. Сочейки изхода, Хитлер постигаше половината от поставените си задачи: да изобличи в некадърност старите партии, които причиниха погрома и да изхвърли от сметките на бъдещето; да заклейми, като предатели и престъпници, разните видове марксисти, които, след като подготвиха военното пропадане на Германия, сега доразрушаваха останалото; да разгърне, върху така разчистеното поле, своето ново политическо учение, което смело и безкомпромисно отхвърля стария светоглед, причинител на безброй социални неправди, и разкрива хоризонтите на една нова общественост от взаимно-подпомагащи се народни другари в една нова държава, която няма да бъде нито свободно поле на спекулативния частен капитал, нито арена на безплодна класова борба, а благоизточна народна общност. Но средствата към тази бляскава цел? – Те са под ръката ни. Те са у нас. Остава само да се пробудим от вековните заблуди, да превъзмогнем бездействието на отчаянието, да повярваме в безсмъртната народна звезда, да тръгнем смело по новия път. Всичко това е събрано в един възглас: **Deutschland, erwache! Германио, пробуди се!**

Тази проповед беше балсам за раните от погрома; незаменимо условие от чувството на национална и лична самоценност; вяра в бъдещето.

Тази проповед, тази програма се носеше от един човек, който с досегашния си живот, с участието си във войната, с всеотдайната си служба на народа, с големия си идеализъм – вдъхваше доверие. Тъкмо тази рядка особеност очистваше речите на Хитлер от труфилата на демагогията и им придаваше мистичната притегателна сила на религиозните проповеди. Неотслабващото обаяние на Фюрера над германския народ – обаяние, което почва да завладява и други народи – се дължи не само на огромните му постижения във всички области на културния живот, но преди всичко, на **неговия идеализъм**, който не е с нищо помрачен в продължение на 10-годишното му управление и който е същият от началото на неговата борба. Затова милиони хора в цяла Европа, а сигурно и по другите части на света, където има робство и социални

неправди, слушат по радиото речите на Фюрера, дори когато не ги разбират, изпитвайки непреодолима радост да го чуват, да следят лъковидната линия на мъжествения и самоуверен глас, който започва от низините на бавната и жигосваща ирония, за да завърши в гръмотевично фортисимо, при което гласът прилича на звън от танкови вериги.

Ето кое ни накара да съберем речите на Адолф Хитлер и да ги поднесем на българския читател, който независимо от всичко друго, има и едно особено основание да доближи Фюрера на германския народ до своето сърце – ***Обединението на България***. Защото никъде, освен в делата си, Хитлер не изпъква тъй ярко в цялата си духовна същина, както в своите речи. В тях ние ще проследим, от първоизвора, принципите на националсоциализма и борбата за тяхното осъществяване на дело. Същевременно те са едно вдлъбнато огледало, което събира световните политически, идейни и стопански събития в последните двадесетина години. Най-последно, те представляват за сериозния читател едно оригинално по форма, съдържание и стил четиво.

Речите са избрани – не че другите са незначителни, но защото е технически невъзможно да бъдат издадени всички: те биха образували няколко грамадни тома. Даже и тези, които намерихме за най-подходящи, се оказаха толкова обемисти, че намерихме за добре да ги разделим в две части: първата част обхваща предимно политико-философското учение на Хитлер, в неговите основни начала и в развитието му, а втората част ще обхване предимно международно-политическите му речи, които започват с обкръжаването на Райха от страна на демократическите държави, минават през обявяването на войната и следват нейния ход до наши дни – под общото заглавие „Борба за нова Европа”.

Подреждането по материя е извършено от българската редакция, доколкото това беше възможно, тъй като Фюрерът често смесва или синтетизира отделните области на националните и международните проблеми. Редакцията си позволи и някои малки съкращения, отбелязани с многоточие, за да избегне повторенията, но някъде ги допусна, за да не разваля общото впечатление от всяка отделна реч. Названията на отделите и заглавията на речите са от българската редакция. Някои речи имат по средата на текста подзаглавия, а други не – причината е, че ние се водихме по формата на официалните германски издания. Преводите са направени от няколко различни лица и по неизбежност носят особеностите на преводаческия стил. Редакцията обаче, предлага и се постарала да подобри всички преводи, запазвайки особеностите на Хитлеровия стил, доколкото това е възможно при голямото различие в синтаксиса на двата езика.

Поднасяйки това издание пред вниманието на българския читател, ние смятаме, че изпълняваме един дълг към самия него, един дълг към европейската политическа култура и един дълг на признателност към Фюрера и Райхсканцлер на велика и съюзна Германия.